

พื ม ค ำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๐๐

ซิคหัวใจเถื่อน

ผู้เขียน : ซ่อนกลิ่น

พิมพ์ครั้งที่ ๑-๓ : พ.ศ. ๒๕๕๑ สำนักพิมพ์ปรินทร์

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : กรกฎาคม ๒๕๕๗ พิมพ์คำสำนักพิมพ์

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-1510-8

ราคา ๒๒๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ธนตรา ทิพนก พิสูจน์อักษร : ปฎิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วัชรี จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พรินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักษญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิมพ์ด้วย กระดาษกอนออสายตากรีนรีด www.greenread.com</p>
---	--

บทนำ

โรงยิมของโรงเรียนมัธยมปลายนิโคลส์บัดนี้ได้แปรสภาพเป็นลานเต้นรำขนาดมหึมา เหล่าเด็กๆ นักเรียนมัธยมปลายต่างสนุกสนานกันในวันสุดท้ายของชีวิตวัยเด็ก เพราะในวันพรุ่งนี้พวกเขาก็จะสลัดคราบของเด็กมัธยมปลายกลายเป็นวัยรุ่นในรั้วมหาวิทยาลัยกันแล้ว

แต่แล้วเสียงดนตรีจากวงของโรงเรียนก็มีอันต้องหยุดชะงักลง เมื่อชายวัยกลางคนเดินขึ้นมาบนเวทีพร้อมกระดาษแผ่นหนึ่งในมือ

ทุกคนต่างหันมองไปยังบุรุษผู้นั้นเป็นตาเดียวกัน พวกเขารู้ว่าในมือของชายผู้นั้นมีอะไร และมันทำให้เสียงดังกระหึ่มเมื่อสักครู่นี้ยวบลงในบัดดล

ชายผู้แต่งตัวเรียบร้อยที่สุดในงานด้วยทักซิโดสีดำเดินไปที่ไมโครโฟนแล้วเคาะมันสองสามที เกิดเสียงหวีดดังจนแทบแก้วหู นั่นแหละเขาถึงได้หยุดเคาะแล้วจ่อริมฝีปากลงไปแทน

“เอละนักเรียนทุกคน ครูขอคั่นจังหวะของพวกเธอด้วยผลตำแหน่งราชาและราชินีของงานพร็อมในปีนี้” เขาชูกระดาษในมือขึ้น เป็นเหตุให้

เหล่านักเรียนเฮลั่นก่อนจะเคลื่อนตัวมาอยู่ด้านหน้าเวที

“สำหรับตำแหน่งราชาพร้อมปีนี้ก็คือ...” คุณครูเว้นช่วงให้วงดนตรีของโรงเรียนเล่นเพลงเปิดตัวเพื่อสร้างความตื่นเต้น “อัยซาฟ อิมิรี”

เสียงเฮดังสนั่นขึ้น ตามมาด้วยเสียงกรี๊ดร้องของสาวๆ ในงาน ไม่มีใครสงสัยในคำตัดสินนั้น อัยซาฟแทบจะนอนมาเลยสำหรับตำแหน่งนี้

ชายหนุ่มเคลื่อนตัวอย่างยากลำบากฝ่าฝูงนักเรียนที่ยืนมือมาร่วมแสดงความยินดีกับเขามากมาย ในที่สุดเขาก็มาปรากฏกายโดดเด่นอยู่บนเวทีด้วยชุดคลุมยาวสีดำที่ปักด้วยดินทองเป็นลวดลายอักษรอาระบิกงดงาม

แทบไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาได้ตำแหน่งนี้มาได้ยังไง นั่นเพราะอัยซาฟเป็นชายหนุ่มผิวคล้ำเข้ม ใบน้ำนมคายน และร่างกายบึกบึน แถมยังพ่วงตำแหน่งฟอร์เวิร์ดของทีมบาสเกตบอลโรงเรียนที่กวาดแชมป์ระดับมัธยมปลายเกือบทุกรายการอีกต่างหาก

อัยซาฟไปรยยิ้มลึกๆ ก่อนจะก้มศีรษะรับมงกุฎจากคุณครู เขาหันมายิ้มให้แก่สาวๆ ด้านหน้าเวทีอีกครั้ง รอยยิ้มของเขาเล่นเอาพวกหล่อนแทบขาดใจตายเลยทีเดียว

ทุกคนรู้ว่าอัยซาฟร่ำรวย แต่ไม่มีใครรู้ฐานะที่แท้จริงของเขา รู้แต่เพียงว่า อัยซาฟเป็นบุตรชายคนเดียวของมหาเศรษฐีน้ำมันจากตะวันออกกลาง ซึ่งกิจการน้ำมันนี้การันตีความร่ำรวยของเขาได้เป็นอย่างดีทีเดียว

“ต่อไป ครูขอประกาศตำแหน่งราชินีพร้อมประจำปีนี้” ครูหนุ่มใหญ่เอ่ยแทรกขึ้น ทำเอาเสียงกรี๊ดร้องของสาวๆ เจียบลงถนัดใจ ก็จะมีอะไรเสียอีกพวกหล่อนอยากมายืนเคียงข้างอัยซาฟในคืนนี้นะลิ

“ตำแหน่งราชินีพร้อมประจำปีนี้ก็คือ...” เขาเว้นจังหวะให้ดนตรีดังขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะประกาศต่อเสียงก้องว่า “มิส...เรไร ชัยเดชา”

ฉับพลันนั้นเองไฟในโรงยิมก็ดับวูบลง ดวงไฟจากสปอตไลท์สว่างขึ้นแทนและจับไปที่ร่างงามระหงในชุดไทยประยุกต์ หญิงสาวที่เต็มไปด้วย

เล่นที่จนชายใดได้เห็นก็ต้องเหลียวหลังมองซ้ำ

แน่นอน เราในฐานะคนค้ายาสำหรับตำแหน่งนี้เช่นกัน แต่เมื่อราชา
อัชชาฟขึ้นไปบนเวทีแล้ว สาวๆ หลายคนก็ต้องหวังอยู่ลึกๆ เป็นธรรมดา
นั่นเป็นเหตุให้พวกหล่อนจ้องมองหญิงสาวชาวไทยด้วยสายตาร้อนผ่าว

เราเป็นลูกสาวมหาเศรษฐีจากประเทศไทย หล่อนมีความงามพร้อม
ด้วยเรือนร่างสมส่วนราวกับนาฬิกาทราย ใบหน้าหล่อนผุดผ่องไร้กระฝ้า
ไม่เหมือนเหล่าสาวอเมริกันเจ้าบ้าน จะมีตำหนิอยู่เล็กน้อยก็คือรอยบุ๋มที่
แก้มเวลายิ้ม แต่ลักยิ้มนั้นก็กลับสร้างเสน่ห์ไม่รู้จบมากยิ่งขึ้น กิริยาอ่อนช้อย
และเป็นมิตรก็ทำให้หล่อนกลายเป็นสาวเป็ปของโรงเรียนได้ไม่ยาก

หญิงสาวค่อยๆ ก้าวผ่านฝูงชนที่แหวกตัวเป็นทางเดิน จนในที่สุด
ร่างงามระหงนั้นก็ขึ้นไปยืนเคียงคู่กับราชาอัชชาฟซึ่งยืนก่อนหน้านั้นแล้ว

ทั้งคู่อยู่ในชุดประจำชาติแต่ละชาติ เมื่อมายืนคู่กันแล้ว ช่างเป็น
ความแตกต่างที่ผสมกลมกลืนกันได้เป็นอย่างดี ทำให้ทั้งคู่ดูโดดเด่นเหมาะสม
กันมากที่สุดทีเดียว

และนี่คือ...ราชา อัชชาฟ อิมิร်...

และ...ราชินี เราไร ชัยเดชา...

ทั้งคู่ต่างยิ้มให้กัน ดวงตาสอดประสานกันราวกับประตูปิดสู่หัวใจ
และนั่นก็เป็นวันที่เปลี่ยนชีวิตของทั้งคู่ไปตลอดกาล

๑

สี่ปีต่อมา

บอสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา

อัยซาฟตื่นขึ้นจากการหลับไหลอย่างเป็นสุขเมื่อรู้สึกรู้สึกว่ามีบางอย่างไต่อยู่บนแผงหน้าอก เขายิ้มก่อนจะเคลื่อนมือไปจับเจ้าสิ่งนั้นไว้

“เจ้าแมงมุมชุกชุก” เขาเอ่ยแทบเป็นเสียงคราง

เจ้าแมงมุมพยายามดิ้นรนให้พื้นมืออันแข็งแรงของเขา แต่มันก็ไปอาจหลุดพื้นมือที่ใหญ่กว่าเป็นสองเท่าของเขาไปได้

“อยากกินเจ้าแมงมุมตัวนี้จริงๆ”

“แหม่ กินมือของฉันแล้ว ฉันกลายเป็นสาวพิการ์ไป คุณจะยังรักฉันอยู่หรือเปล่าคะ” เสียงหวานออดอ้อนซึ้งๆ หู

ชายหนุ่มลืมหืมตาขึ้นอย่างเกียจคร้าน เขามองไปหน้างามของเธอไร้วัย ความชื่นชม จะมีสักกี่ครั้งนะที่เขาไม่ยอมมองดวงหน้าใสไร้ริ้วรอยนี้ อัยซาฟพยายามนึก แต่ก็นึกไม่ออก นั่นเพราะตลอดสี่ปีที่คบหากันในรั้วมหาวิทยาลัย

“ไม่มีแม่สักครั้งที่เขาไม่ต้องการเห็นหน้าหล่อน

“ต่อให้คุณไม่มีทั้งแขน ไม่มีทั้งขา ผมก็จะรักคุณ” อัยซาฟยื่นหน้า

ไปจุมพิตหล่อนที่หน้าผาก

“ให้มันจริงเถอะ” เธอไรยนต์งมูกประชด

“คุณก็รู้ ผมขาดคุณไม่ได้” เขาหยอดคำหวาน “ผมแทบไม่อยาก
ห่างคุณเลยแม้แต่วันทีเดียว”

“มันจะเป็นยังไงคะ ถ้าคุณขาดฉัน” หล่อนถามด้วยความอยากรู้

“ก็คงเหมือนปลาที่กระโดดออกมาจากตู้ นั่นแหละ ผมคงดีันกระเด็นๆ
แล้วก็ตายในที่สุด”

“บ้า” หญิงสาวตบแฉงอกที่เต็มไปด้วยขนปุกปุย “พูดซะเห็นภาพ
เลย”

“อ้าว...” เขาแทรกขึ้น “ไม่อย่างนั้นคุณก็นึกไม่ออกสิว่า ผมรักคุณ
แค่ไหน”

“เฮอะ ถึงเวลาทำให้ได้อย่างที่พูดนะคะ” หญิงสาวประชดประชัน

“แล้วคุณจะได้เห็น”

หญิงสาวยิ้ม “แต่ฉันมีวิธีที่เราสองคนจะไม่ต้องพรากจากกัน”

อัยซาฟเลิกคิ้วมองหล่อนอย่างสงสัย เธอไรเอื้อมมือไปหยิบกล่องเล็กๆ
ใบหนึ่งบนโต๊ะข้างเตียง หล่อนเปิดมันออกเผยให้เห็นล็อกเกตเล็กๆ บรรจุ
อยู่

หญิงสาวดึงมันออกมาแล้วเปิดให้เขาดู ภายในมีรูปหล่อนและเขาติด
อยู่ “เวลาที่มันเปิดออก คุณก็จะได้เห็นหน้าฉัน แล้วเวลาที่มันปิด รูปคุณ
ก็จะได้เห็นฉันอยู่ดี ฉะนั้นต่อไปนี้ ไม่ว่าจะคุณจะเปิดหรือปิดล็อกเกตนี้
หน้าฉันก็จะอยู่ในสายตาคคุณตลอด”

อัยซาฟยิ้ม เขาพลิกตัวขึ้นกดเธอไว้ให้อยู่ไ้ร่าง ใช้นิ้วไล่ไปตามดวงหน้า
หล่อน ไม่มีอะไรที่เขาอยากสัมผัสเท่านี้มาก่อน เขาช่างเป็นผู้ชายที่โชคดี
จริงๆ ชายหนุ่มสาบานกับตัวเองว่า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผู้หญิงคนนี้

จะต้องเป็นเจ้าของของเขาในอนาคตอย่างแน่นอน

“ผมรักคุณนะ...เรย์”

“ฉันก็รักคุณค่ะ...อัยย์”

สายตาของทั้งคู่สอดประสานกัน เขาเคลื่อนไหวใบหน้าลงต่ำ หล่อกันหลับตาพร้อมอย่างรู้ใจ ริมฝีปากของทั้งคู่สัมผัสกันและถ่ายทอดความอบอุ่นแห่งความรักให้แก่กันและกันอย่างไม่เบื่อกันเลย แม้ว่ามันจะเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดคำคืนที่ผ่านมาก็ตามที

สำหรับเรย์แล้ว อัยซาฟคือเครื่องจักรแห่งกามารมณ์ขนาดแท้มที่มีพลังทางเพศที่ไม่รู้จบ เขาทำให้หล่อนรู้สึกได้ว่า ในชีวิตนี้คงไม่มีชายอื่นใดมอบความสุขล้ำแบบนี้ให้แก่หล่อนได้อีกแล้ว

แต่สำหรับอัยซาฟแล้ว เรย์ไม่ใช่ผู้หญิงที่เร่าร้อนเลย หล่อนบริสุทธิ์ราวกุหลาบแรกแย้มในทุกๆ ครั้งที่ร่วมรักกัน นั่นทำให้เขารู้สึกถึงความอ่อนหวาน ละมุนละไม ที่ไม่อาจพบได้กับผู้หญิงคนอื่น ความนุ่มนวลนั้นทำให้เขารู้สึกว่าไม่ต้องการผู้หญิงอื่นได้อีกแล้ว นอกจากหล่อน

“ไม่เห็น้อยบ้างหรือไงคะ”

“ไม่เห็น้อย”

“พอจอมพลัง...ไปเอาพลังมาจากไหนมากมายกันคะ”

“คุณทำให้ผมเป็นอย่างนั้น”

“ฉันทำอะไร” หญิงสาวเอียงคอกถามอย่างน่าเอ็นดู

ชายหนุ่มเลิกผ้าห่มออก เรือนร่างขาวนวลตัดกับผิวคล้ำของเขาเผยโฉมต้องแสงจากเตาผิง เขาลูบไล้เนินอกอิมของหล่อน “นี่ไงล่ะ มันกระตุ้นผมให้ไม่รู้จั๊กพอ”

เขาก้มลงดูตุตติ่มมัน หญิงสาวถึงกับร้องครางออกมา

“คุณทำให้ผู้หญิงทั้งโลกหายไปจากสายตาของผม” เขาระงับ “ผมจะไม่มีใครอีก นอกจากคุณ”

หญิงสาวยิ้มน้อยๆ พยายามสะกดไม่ให้กลายเป็นยิ้มแป้นด้วย

ความปลื้มปีติอันล้นพ้น แม้จะเป็นเพียงคำพูดลอยๆ หล่อนก็รู้สึกว่าเขา
คิดเช่นนั้นจริงๆ จะเป็นด้วยความหลงหรืออะไรก็ช่าง แต่...

“ฉันรักคุณค่ะ...อัยย์”

นี่ต่างหากที่ปลุกเร้าอัยซาฟ คำรักจากเรไรทำให้เขาปรารถนาหล่อน
อย่างไม่มีที่สิ้นสุด มันเป็นแรงจูงใจให้เขานำพาตัวเองและหล่อนไปสู่ความ
มหัศจรรย์ที่มีเพียงคนสองคนซึ่งเชื่อมต่อกันด้วยอวัยวะที่พระเจ้าสร้างมา
ให้เท่านั้นที่จะไปถึง

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในเวลาที่ดวงอาทิตย์เริ่มทอแสง อัยซาฟวาดมือ
ไปคลำหาต้นตอของเสียงรบกวนแสบแก้วหูนั้น เขาหยิบมันขึ้นมาแล้วรอก
เสียงจึงม้างไป “ฮัลโหล”

“มิสเตอร์อิมรี่คะ มีคนชื่อฮารูนมาขอพบค่ะ” เสียงโอเปอเรเตอร์
สาวสวยของคอนโดมิเนียมดังขึ้น

“ฮารูน” เขาทวนชื่อนั้นด้วยความแปลกใจ

“จะให้เขารอที่ล็อบบี้ไหมคะ”

“เอ่อ...ไม่เป็นไรครับ ให้เขาขึ้นมาได้” ชายหนุ่มตอบก่อนจะวางสาย
แล้วลุกขึ้นนั่งเพื่อเรียกสติกลับมาจากการหลับใหลให้หมด เขาต้องตื่นตัว
และพร้อมจะต้อนรับชายผู้นั้นเต็มที่ ความสงสัยเริ่มเข้าครอบงำจิตใจ
ชายหนุ่ม อะไรกันที่ทำให้ฮารูนมาถึงที่นี่ และเป็นอะไรกันที่ทำให้ฮารูนต้อง
มาปลุกเขาแต่เช้าตรู่เช่นนี้

“เกิดอะไรขึ้นคะ” เรไรร้องถามทั้งๆ ที่ตายังปิดอยู่

“ไม่มีอะไรจะ นอนต่อเถอะ” เขาหันมาบอกก่อนจะลุกขึ้นเดินไป
หยิบเสื้อคลุมมาสวม

“นั่นจะไปไหนคะ”

“มีญาติผู้ใหญ่จากซาห์รัชมาหานะ จะออกไปคุยกับเขาเสียหน่อย”
อัยซาฟตอบ

หญิงสาวพยักหน้ารับรู้ มาจากซาหรีซหรือ อีมม์...ซาหรีซ ซื่อนี้เป็นชื่อที่หล่อนไม่เคยได้ยินเลยตลอดสิบแปดฝนที่ผ่านมาของชีวิต แต่หลังจากได้รู้จักกับอัยซาฟเมื่อสี่ปีก่อน หล่อนก็เพิ่งรู้ว่า รัฐสุลต่านซาหรีซนั้นเป็นดินแดนเล็กๆ ในตะวันออกเฉียง มีอาณาเขตติดกับซาอุดีอาระเบีย คูเวต และอิรัก ที่นี้ไม่มีอะไรเลยนอกจากทะเลทราย และน้ำมัน

“เดี๋ยวผมมานะจ๊ะที่รัก” เขาเดินกลับมาจุ่มพิตหล่อน

“อย่าไปนานนะ มันหนาว” เรโรเอ่ยเย้ายั่ว

“จ๊ะ” เขายิ้ม รู้สึกปลื้มที่หล่อนก็คิดไม่ต่างจากเขา

อัยซาฟมองดูหล่อนสักครู่ ก่อนจะหันหลังเดินออกไปอย่างเงียบกริบ เขาเดินผ่านโถงทางเดินไปหยุดอยู่หน้าห้องรับแขก ชายหนุ่มจัดเสื่อคลุมให้เรียบร้อยก่อนจะผลักบานประตูเข้าไป

ชายสูงอายุนั่งรออยู่ก่อนแล้วลุกขึ้นทันที เขาหันกลับมาแล้วค้อมศีรษะพร้อมใช้มือขวาแตะหน้าอกซ้าย “ถวายพระพรพะยะคะ เจ้าชายอัยซาฟ”

มกุฎราชกุมาร อัยซาฟ บิน ไชย์เอ็ด อีมร์ แห่งรัฐสุลต่านซาหรีซ คือชื่อเต็มของบุรุษหนุ่มผู้นี้เอง เขาคือมกุฎราชกุมารผู้ที่จะก้าวขึ้นครองบัลลังก์แห่งซาหรีซต่อจากสุลต่านองค์ปัจจุบันนั่นเอง

“อีม” เจ้าชายอัยซาฟยกพระพักตร์ “ตามสบายเถิดท่านนายพล”

ทรงพระดำเนินอ้อมไปประทับบนพระเก้าอี้พนักสูงด้านตรงข้ามกับนายพลฮารุน “ท่านนายพลมาหาผมแต่เช้า ไม่ทราบว่ามีเรื่องเร่งด่วนอะไร”

“องค์สุลต่านมีรับสั่งให้กระหม่อมมาเยี่ยมเยียนฝ่าบาท”

“เสด็จพ่อนะเธอ”

“พะยะคะ” นายพลค้อมศีรษะ “ทรงทราบฝ่าบาทสำเร็จการศึกษาวิชากฎหมายแล้ว และต้องการจะทราบฝ่าบาทมีพระราชประสงค์ที่จะ

เรียนต่อหรือจะกลับไปช่วยราชกิจที่ซาห์รัช”

“นั่นเป็นคำถามที่ผมต้องตอบด้วยหรือเปล่า” เจ้าชายหนุ่มตรัสถาม
แกมประชด

“ทำไมทรงถามเช่นนั้นเล่าพะยะคะ”

“ก็เพราะว่าเสด็จพ่อทรงขีดเส้นให้ผมเดินเรียบร้อยแล้วนะสิ” ตรัส
ถามพระสุรเสียงต่ำ “จริงไหมล่ะ”

“เอ่อ...”

“เอาเถอะ บอกมาก็แล้วกันว่าเสด็จพ่อมีพระราชประสงค์เช่นไร ผม
ยินดีสนองพระบรมราชโองการในฐานะราชบุตรที่ดี”

“ทรงต้องการให้พระองค์กลับสู่มาตุภูมิเพื่อเตรียมขึ้นครองราชย์
พะยะคะ”

“คงไม่เร็วอย่างนั้นหรอก” พระองค์ทอดพระเนตรนายพลฮารูน
ด้วยความเคลือบแคลง เพราะเป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะได้ขึ้นครองราชย์
ในเร็ววันนี้ นอกเสียจากว่า...

“พระอาญามีพินเกล้า...เอ่อ...กระหม่อมคิดว่าอาจเร็วกว่าที่คาดไว้”

“ท่านหมายถึงอะไร”

“สุลต่าน...เอ่อ...ทรงพระประชวร พระอาการทรุดลงอย่างรวดเร็ว
หมอลหลวงพยายามเยียวยา แต่ก็จนปัญญา ตอนนี้ไม่ค่อยจะสู้ดีนักพะยะคะ”

“จริงหรือ” ทรงร้องถามด้วยความตกพระทัย

ฮารูนค้อมศีรษะเป็นเชิงตอบรับ

“ถ้าอย่างนั้นเราจะกลับซาห์รัชกันเมื่อฉันจัดการเรื่องทางนี้เรียบร้อยแล้ว”

ความเงิบเข้าครอบงำพื้นที่ชั่วคราว แล้วเจ้าชายอัชชาฟก็ตรัสขึ้น
“ดูเหมือนท่านนายพลยังมีเรื่องอื่นอีกหรือเปล่า”

“เอ่อ...พะยะคะ”

“เรื่องอะไรอีก”

“เรื่อง...เอ่อ...เรื่องผู้หญิงต่างชาติคนนั้น” นายพลกราบทูล

“เรย์หรือ” เจ้าชายหนุ่มตรัสด้วยความหัวน้พระทัย นี่สุลต่านทรง
รับรู้เรื่องของพระองค์กับเรไรแล้วหรืออย่างไร

เรไรยื่นกายลุกขึ้นนั่งบนเตียงอย่างอ่อนล้า ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมอง
นาฬิกา โอ้...นี่โลกมันหมุนไปถึงไหนแล้วนะ หลอนไม่ได้ลุกจากเตียงเลยเกือบ
ทั้งสัปดาห์ หลังจากจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยและเป็นผู้ใหญ่อ่าง
สมบูรณ์แบบแล้ว เพราะทุกวันหลอนถูกมอมเมาด้วยความรักและพลัง
ขับเคลื่อนทางเพศของเขาอย่างสุขสม

ตอนนี้เรไรรู้สึกเหมือนลำคอแห้งผาก หลอนต้องการน้ำมาหล่อเลี้ยง
ลำคอสักแก้ว หลังจากสูญเสียมันไปกับกิจกรรมบนเตียงอย่างบ้าคลั่ง

หญิงสาวลุกขึ้นไปดึงผ้าคลุมมาพันกายไว้ ก่อนจะเปิดประตูห้องเดิน
ตรงไปยังห้องครัว เพื่อหาน้ำดื่มดับกระหายให้ตัวเอง ระหว่างทางที่ทอดตัว
ไปสู่จุดหมายนั้น เรไรก็ต้องเดินผ่านห้องรับแขก

...และ...

“ไม่ ออย่างกับเรย์”

เสียงตวาดดังมาจากห้องรับแขก นั่นเป็นเสียงอัยซาฟแน่ๆ หลอน
ไม่เคยได้ยินเสียงกริ้วกราดจากปากของเขาเช่นนี้มาก่อนเลย แต่มันก็
ไม่ทำให้หลอนรู้ได้มากไปกว่าประโยคที่มีชื่อหลอนอยู่ด้วย

เรไรค่อยๆ เดินไปแถมประตูพอให้ได้ยินอะไรข้างในนั้นบ้าง ทั้งคู่
กำลังถกเถียงกันเป็นภาษาอาระบิก และคงต้องขอบคุณอาจารย์ชาวมุสลิม
ที่สั่งสอนหลอนมาตลอดสามปีหลังในมหาวิทยาลัย มันทำให้หลอนเข้าใจ
เรื่องที่ทั้งคู่กำลังสนทนากัน

หญิงสาวคิดว่าถ้าความรักของหลอนและอัยซาฟสุกงอม และเขาขอ
หลอนแต่งงานแล้วละก็ คงเป็นการดีที่จะรู้ภาษาของเขา อย่างน้อยพอและ

แม่ของเขาก็คงจะเอ็นดูหล่อนมากขึ้นหากสามารถสื่อสารกับพวกท่านรู้เรื่อง
เขาเองก็เห็นดีด้วยในเรื่องนี้

นั่นทำให้เราต้องลงทะเลเรียนวิชาภาษาอาระบิกควบคู่ไปกับ
วิชาหลัก ตอนนั้นแม้ยังพูดได้ไม่ชัดเจนนัก แต่หล่อนก็สามารถฟังคนอื่นพูด
เข้าใจได้เป็นอย่างดี

“แต่หล่อนเป็นหญิงต่างชาติ และยังไม่ใช้ชาวมุสลิม” นายพลกราบพูล
“ทำไมต้องเอาเชื้อชาติหรือศาสนามาเป็นตัวขีดแบ่งความรักด้วย”
เจ้าชายอัยซาฟค้าน

“นั่นเป็นประเพณีที่สืบทอดมาแต่โบราณ จนถึงปัจจุบันนี้รัฐสุลต่าน
ซาร์ซก็ยังคงปฏิบัติมันอย่างเคร่งครัด”

“ไม่มีอะไรมาขวางการแต่งงานระหว่างผมกับเธอก็ได้” ทรงยื่นกราน

“แต่นั้นหมายความว่าฝ่าบาทจะต้องสูญเสียทุกอย่าง แม้แต่ตำแหน่ง
มกุฎราชกุมาร หรือตำแหน่งองค์สุลต่านในอนาคตนะพะยะคะ”

“มกุฎราชกุมาร” เรไรคราง “นี่คุณเป็นเจ้าของหรือนี่”

“ช่างปะไร ผมไม่เห็นสนใจสักนิด” เจ้าชายหนุ่มสวนขึ้น

อัยยั หญิงสาวรำร้องอยู่ในใจด้วยความปีติ เขายินดีสละราชสมบัติ
เพื่อหล่อนหรือนี่ ช่างเป็นความรักที่โรแมนติกเสียนี้กระไร

“นั่นเป็นเรื่องที่ฝ่าบาทไม่อาจหลีกเลี่ยงได้นะพะยะคะ” นายพลฮารูน
ไม่ละความพยายาม “สุลต่านไซย์เอ็ดมีพระราชโอรสคือฝ่าบาทเพียง
พระองค์เดียว ถ้าพระองค์สละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อหญิงสาวนอกศาสนาคนนั้น
กระหม่อมรับรองได้ว่าประชาชนชาวซาร์ซจะต้องลำบากยากแค้นอย่าง
แน่นอน”

“ไม่เห็นจะเกี่ยวกับผมและเธอก็ได้” เจ้าชายตรัสอย่างตื้อตึง

“ทรงคิดดูสิพะยะคะ ถ้าพระองค์ไม่ขึ้นครองราชย์ แล้วใครเล่าจะ
เป็นคนสืบราชวงศ์ต่อไป”

“ยาบิร” ทรงเอ่ยนามหนึ่งขึ้นมา

“พะยะค่ะ” นายพลค้อมศีรษะรับ “เจ้าชายยาบิร”

“มันคงทำได้ดี” ทรงเอ่ยถึงเจ้าชายหนุ่มอีกคนอย่างขาดความเคารพ

“พวกซุนนี่หัวรุนแรงนะหรือ กระหม่อมคิดว่าคงต้องเกิดสงครามกลางเมืองแน่ๆ และผู้ที่เดือดร้อนก็คงหนีไม่พ้นประชาชนที่เป็นพวกชีอะฮ์”

คำของนายพลฮารูนทำเอาเจ้าชายหนุ่มนิ่งงันไป ทุกอย่างที่เขาพูดมาเป็นความจริงทั้งหมด การต่อสู้กันทางความคิดของชาวซุนนี่^๑ กับชีอะฮ์^๒ ในชาห์รัชนั้นมียาวนานและรุนแรงมาก เพิ่งสงบลงในรัชสมัยของสุลต่านไชยเอ็ด พระราชบิดาของพระองค์นั่นเอง

แต่มันเป็นความสงบที่น่ากลัว มีระเบิดเวลามากมายที่พร้อมจะระเบิดได้ทุกเมื่อถ้าขาดคนดูแลป้องกัน โดยเฉพาะระเบิดเวลาที่มีพระนามว่า ‘เจ้าชายยาบิร’

เจ้าชายยาบิรนั้นเป็นราชบุตรของอาหมัดผู้ครองแคว้นซอลีฮีนทางตะวันตกของประเทศ ซึ่งชีคอาหมัดนี้ก็ยังเป็นพระสหายของซัดดัม ผู้นำประเทศเพื่อนบ้านอีกด้วย ทั้งคู่เป็นซุนนี่หัวรุนแรง พยายามกดชาวชีอะฮ์ให้อยู่ต่ำกว่าเสมอ แต่ทั้งสองพระองค์ก็ทำอะไรเกินกว่าขอบเขตการปกครองไม่ได้ เพราะสุลต่านไชยเอ็ดมีพระราชอำนาจสูงสุดอยู่ และทรงเห็นว่าไม่ว่าจะเป็นซุนนี่หรือชีอะฮ์ ก็ล้วนแต่เป็นมุสลิมทั้งสิ้น ทั้งสองนิกายจึงอยู่

^๑ ซุนนี่ นิกายหนึ่งในศาสนาอิสลาม ยึดถือปฏิบัติตามข้อบัญญัติในคัมภีร์กุรอานและแนวทางของศาสดามุฮัมมัด และยอมรับนับถือกาหิบทั้งสิ้นเป็นผู้ปกครองสืบต่อจากศาสดามุฮัมมัด

^๒ ชีอะฮ์ อีกหนึ่งในนิกายในศาสนาอิสลาม ยอมรับเฉพาะคัมภีร์กุรอานและนับถือเฉพาะกาหิบคนที่สี่ คือ อะลี บุตรเขยของศาสดามุฮัมมัดและวงศ์วานของอะลี โดยให้ความสำคัญแก่อิหม่ามต่างๆ เป็นพิเศษ

ร่วมกันอย่างกลมเกลียวภายใต้การปกครองของพระองค์

และแทบไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเจ้าชายยาบิรขึ้นครองราชย์ต่อจากสุลต่านไซย์เอ็ด

“ทรงไต่ตรองอีกสักนิดเถิดพะยะคะ ถ้าผู้หญิงนอกศาสนาเพียงคนเดียวจะทำให้ประชาชนที่หวังพึ่งพระองค์ต้องล้มตายกันเป็นเรือนแสนฝ่าบาทจะทนทอดพระเนตรได้หรือพะยะคะ”

ไม่มีเสียงตอบจากเจ้าชายอัยซาฟ แม้คำตอบจะมีอยู่ในพระราชหฤทัยแล้วก็ตาม แต่ความรับผิดชอบที่ถูกบ่มเพาะมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ก็ทำให้ทรงรู้สึกสับสนขึ้นมา แวต่านับแสนนับล้านคู่ยามที่ทอดพระเนตรทำให้เกิดความลังเลในพระราชหฤทัยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“อัยย์” เร่เร่ครวญอย่างเจ็บปวดในใจ หล่อตนเองก็เข้าใจทุกอย่างได้ดีเหมือนคนรัก แต่หล่อจะทำอะไรได้เล่านอกจากรอคอยการตัดสินใจของเขาเท่านั้นเอง

“ว่าอย่างไรพะยะคะ”

“ผมจะเป็นสุลต่านก็ต่อเมื่อมีเรย์อยู่เคียงข้างเท่านั้น” เจ้าชายหนุ่มยืนกรานหนักแน่น ทรงเห็นว่ามันเป็นเรื่องที่น่าจะผนวกกันได้ เพียงแต่ทุกคนยอมลดทิวลิปบ้างเท่านั้น

“พระองค์ก็ทรงทราบดีอยู่แล้ว ทุกวันนี้การเมืองในซาร์ซเป็นเช่นไร แม้จะมีการรวมประเทศเป็นหนึ่งเดียวภายใต้พระราชอำนาจขององค์สุลต่านแล้วก็ตาม แต่เหล่าซีคเจ้าเมืองใหญ่น้อยทั้งหลายก็ยังคงเป็นพวกที่ยึดถือธรรมเนียมโบราณอย่างเหนียวแน่น โดยเฉพาะซีคอาหมัดและเจ้าชายยาบิร พวกเขาจะต้องนำข้อนี้มาอ้างว่าพระองค์ขาดคุณสมบัติในการเป็นผู้นำประเทศอิสลาม และนั่นคงจะทำให้เขาสามารถรวบรวมซีคของแคว้นต่างๆ ให้ลุกฮือขึ้นต่อต้านพระองค์ เมื่อถึงตอนนั้นเราคงหลีกเลี่ยงสงครามกลางเมืองอีกไม่ได้”

ชายชราถอนหายใจ เขามองดูพระพักตร์เคร่งเครียดของเจ้าชายหนุ่มอย่างกระหึ่ม เพราะดูเหมือนว่าความดีดั่งของพระองค์จะถูกกลดทอนลงมากจากเหตุผลที่เขาอ้าง

“กระหม่อมจะไม่เร่งรีบพระองค์ แต่อยากให้ทรงไตร่ตรองดูให้ดีเสียก่อน”

“ไม่ต้องคิดอะไรหรอก ไม่ว่าจะอย่างไร ผมก็ยังยืนยันคำเดิม”

“แต่...”

“ท่านกลับไปได้แล้ว” ทรงเอ่ยแทรกขึ้นทันที

“แต่ว่า...” นายพลพยายามอธิบาย

“เชิญ” เจ้าชายอัยซาฟผายพระหัตถ์ไปยังประตู

ชารุณถอนหายใจอย่างสิ้นหวัง ดูเหมือนว่างานที่ได้รับมอบหมายจากองค์สุลต่านนั้นจะยากเย็นกว่าสิ่งใดที่เขาเคยสนองพระเดชพระคุณของพระองค์มาก่อน ชายชราค้อมศีรษะคำนับก่อนจะล่าถอยไปตามพระดำรัสของเจ้าชายหนุ่ม

เจ้าชายอัยซาฟทรุดพระวรกายลงประทับอย่างอ่อนพระราชหฤทัย ความคิดสับสนปั่นป่วนอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทรงรักมาตุภูมิ ทรงรักประชาชนไม่ต่างจากพระราชนิดาเลย แต่ในขณะเดียวกัน พระองค์ก็ทรงรักเรไรเกินกว่าจะแยกจากกันได้

ถ้าเอาทั้งหมดมาซึ่ง ตาซึ่งคงปั่นป่วนไม่รู้จะโชนเอียงไปทางไหนดี แต่พระองค์มิใช่ตาซึ่ง ทรงรู้คำตอบของตัวเองดีที่สุดว่า ไม่มีอะไรที่จะทรงรักและเทิดทูนได้เท่าเรไรอีกแล้ว

เรไรหนึ่งคนกาแพในถ้วยด้วยจิตใจที่เหม่อลอย การตัดสินใจพระราชหฤทัยของเจ้าชายอัยซาฟทำให้หลอนปลาบปล้ำอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ทรงยอมละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเพียงเพื่อต้องการร่วมชีวิตกับหลอน มันช่าง

เป็นความรักที่แสนหวานเกินกว่าที่หญิงสาวคนหนึ่งจะคิดฝัน แต่มันจะไม่เห็นแก่ตัวไปหรือหรือ ถ้าจะเก็บพระองค์เอาไว้คนเดียว โดยปล่อยให้คนเรื่อนแสนต้องลำบากแค้นเหมือนที่นายพลคนนั้นกล่าวอ้าง

“มิสซัยเดซาไซไซใหม่ครับ”

เสียงหนึ่งดังขึ้น ดึงเรไรรกลับมาสู่บรรยากาศหอมกรุ่นในร้านกาแฟเล็กๆ ริมนน

“สวัสดีค่ะ” หล่อนลุกขึ้นยืนตามมารยาท ก่อนจะนั่งลงพร้อมๆ กับเจ้าของเสียงนั้น เรไรรจำเขาได้ เขาคือนายพลที่นำเรื่องราวอันไกลโพ้นมาเปิดเผยให้แก่หล่อน

“ผมคือนายพลฮารุน ราชองครักษ์ของสุลต่านไซย์เอ็ดแห่งรัฐสุลต่านซาร์รัซ” เขาแนะนำตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ

“ค่ะ” หญิงสาวค้อมศีรษะให้อย่างสุภาพ

“ผมมีเรื่องอยากจะขอร้องคุณเกี่ยวกับเจ้า...เอ่อ...ท่านอัซซาฟ”

“ไม่ต้องอ้อมค้อมหรือค่ะ ดิฉันพอจะรู้อะไรมาบ้างแล้ว” หล่อนบอก

นายพลเลิกคิ้วอย่างงุนงง

“เอ่อ...อัซซาฟบอกว่าพ่อของเขาไม่เห็นด้วยกับการแต่งงานของดิฉันกับเขา” เรไรรีบแก้ตัว เพราะจะบอกว่าแอบได้ยินการสนทนาของเขากับอัซซาฟก็คงจะไม่สุภาพนัก

“อืม...เป็นเรื่องนั้นแหละครับ ที่ผมนัดคุณมาในวันนี้”

“เรารักกันค่ะ และไม่ว่าพวกคุณจะขัดขวางยังไง พวกคุณก็ไม่อาจพรากเราสองคนจากกันได้”

“ผมยินดีจะให้คำตอบแทนสำหรับเรื่องนี้” เขาเอ่ยก่อนจะหยิบสมุดเช็คออกมาจากกระเป๋าแล้วเขียนตัวเลขลงไป

เรไรร้องมองนายพลฮารุนด้วยความเดือดดาล เขาไม่เพียงแต่ไม่เห็นด้วยกับความรักของหล่อนกับเจ้าชายอัซซาฟ แต่เขายังดูถูกมัน และดูถูก

หล่อนราวกับเป็นผู้หญิงชั้นต่ำด้วยการเอาเงินมาพาดหัวอีกต่างหาก

“หนึ่งล้านดอลลาร์” ฮารูนเอ่ยพร้อมยื่นเช็คให้หล่อน

หญิงสาวแทบจะอดใจไว้ไม่อยู่ นี่ถ้าไม่คิดว่าจะเกิดเรื่องบานปลาย หล่อนคงเอากาแฟตรงหน้าสาดใส่เขาไปแล้ว ความยับยั้งชั่งใจทำให้หล่อน เพียงแค่หยิบเช็คนั้นมา ก่อนจะค่อยๆ ฉีกมันออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้ว หย่อนมันลงในถ้วยกาแฟที่ยังไม่ได้จิบเลยสักหยด

“หมายความว่ายังไง” ฮารูนถามอย่างไม่เข้าใจ “มันน้อยไปหรือ”

“ความรักของฉันที่มีต่ออัยย์ประเมินค่ามิได้ ต่อให้คุณเอาทองมากองเท่าภูเขา คุณก็ไม่อาจทำลายความรักที่ฉันมีต่อเขาได้หรอก”

ชายชราถอนหายใจ ก่อนจะเอนตัวพิงพนัก เงินคงไม่สามารถซื้อผู้หญิงไทยคนนี้ได้ เขาเองก็อยากยอมแพ้ต่อความรักของทั้งคู่ แต่ด้วยหน้าที่ที่มีต่อประเทศชาติ จึงทำให้เขาไม่อาจพ่ายแพ้ได้

“คุณคงไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร”

“ฉันไม่สน” หญิงสาวบ่นปากอย่างไม่พอใจ

“พระองค์คืออมกุฎราชกุมาร อัยซาฟ บิน ซัยยิด อิมรี แห่งรัฐ สุลต่านซาร์รัช และพระองค์ก็กำลังจะขึ้นครองราชย์ต่อจากพระราชบิดา ในอนาคตอันใกล้นี้”

“แล้วยังไง”

“คุณจะถูกทำให้พระองค์ลงต่ำ คุณจะทำให้พระองค์หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง” ฮารูนเอ่ยเสียงดุตัน

มันเป็นคำกล่าวหาที่น่าตกใจ เราไปถึงกับอึ้งไปเลยทีเดียว

“มันจะไม่เป็นการเห็นแก่ตัวไปหน่อยหรือ ถ้าคุณจะเก็บพระองค์ไว้คนเดียว โดยปล่อยให้ประชาชนตาต้อๆ ต้องลำบากยากแค้นต่อการกดขี่ของ สุลต่านพระองค์ใหม่ที่ไร้ซึ่งศีลธรรม”

คำกล่าวหาเริ่มหนักขึ้นทุกทีจนหญิงสาวเริ่มจะรับไม่ได้ อาหารมือเข้า เคลื่อนมาจากอยู่ที่ลำคอ และพร้อมจะพุ่งพรวดออกไปทุกเมื่อ

“คุณอาจไม่สนใจพวกเขา เพราะคุณไม่ใช่ชาวซาห์รัช แต่ผมมั่นใจว่า พระองค์จะไม่สามารถทำเช่นนั้นได้แน่ เจ้าชายจะต้องอยู่กับคุณด้วยพระทัยที่จมอยู่ในกองเพลิงแห่งความห้วงใยราษฎร คุณมีความสุข แต่ผมเชื่อแน่ว่าเจ้าชายจะต้องร้อนรุ่มทุกครั้งที่นี่ก็ถึงมาตุภูมิที่กำลังร้อนเป็นไฟ”

เรไรแทบจะร้องให้ออกมา ให้ตายสิ...เกิดมาก็ไม่เคยมีใครกล่าวหาด้วยข้อหาที่รุนแรงเช่นนี้เลย

“แต่เรารักกัน”

“มันจะมีประโยชน์อะไรเล่า หากคำว่ารักทำร้ายคนที่คุณรัก ผมเชื่อแน่ว่าเจ้าชายก็ทรงรักในความเป็นซาห์รัชมากพอๆ กับที่คุณรักในความเป็นไทย”

“ฉัน...” หญิงสาวเริ่มลังเล ความเป็นไทยในตัวหล่อนเข้มข้มจนสามารถเข้าใจในคำของนายพลฮารูนได้เป็นอย่างดี

ฮารูนเห็นเป็นช่องทางอันดี เขารีบกล่าวต่อทันที “ผมเชื่อว่าคุณก็คงไม่อยากเห็นประเทศของตนต้องวุ่นวายพอละ กับที่เจ้าชายก็ไม่มีพระราชประสงค์จะเห็นซาห์รัชต้องล่มสลายไป”

เรไรเข้าใจเรื่องนี้ดีตั้งแต่เมื่อสองวันก่อนที่แอบฟังเจ้าชายอัชซาฟและนายพลฮารูนถกเถียงกัน แต่ด้วยความรักที่มีต่อพระองค์ และคำมั่นที่พระองค์ตรัสก็ทำให้หล่อนกลายเป็นคนเห็นแก่ตัวไป

บัดนี้นายพลเฒ่าผู้นี้ได้มาเปิดหัวใจของหล่อนให้กว้างขึ้น เขาพูดทุกอย่าง...

“จะให้ฉันทำอะไร”

นายพลเฒ่าเผลอยิ้ม แต่ก็กลับตีหน้าขริมได้ก่อนที่หล่อนจะเห็น “ไปจากพระองค์เสีย”

“เขาคงไม่ยอม” หล่อนพยายามยื้อ แม้จะเป็นเพียงข้ออ้างเล็กๆ น้อยๆ ก็ตามที่

“ผมเชื่อว่าคุณสามารถ”

น้ำตาหยดลงบนหลังมือหล่ออย่างไม่รู้ตัว เพียงนี้ก็จะต้องพราก
จากเขาเท่านั้น แล้วถ้าถึงเวลานั้นจริงๆ มันจะเกิดอะไรขึ้นกับหล่อนกันล่ะ

๒

เราเปิดประตูห้องของตัวเองในอะพาร์ตเมนต์กลางเมืองเข้าไป ด้วยจิตใจที่ปวดร้าว โลกในความฝันที่มีแต่ความสวยงามพังทลายลงไม่เป็นท่า ผันสีชมพูที่เคยวาดหวังไว้ว่ามีเขาอยู่ในทุกๆ นาที่กลับสลายลง กลายเป็นสีเทาแห่งความมืดมัว ทุกอย่างจบลงแล้ว อีกไม่กี่อึดใจข้างหน้า หล่อนจะต้องบอกเลิกกับเขา

หญิงสาวถอนใจก่อนจะเอื้อมมือไปกดสวิตช์ไฟ แต่กลับไม่มีแสงไฟสว่างเช่นเคย ห้องทั้งห้องยังคงมืดมิดเหมือนกับจิตใจที่หมองหม่นของหล่อน “ไฟเสียหรือไงนะ” หล่อนบ่นพึม

แต่ทันใดนั้นเอง เสียงไฟแช็กก็ดังขึ้น ก่อนที่เปลวไฟดวงน้อยจะสว่างขึ้นกลางห้อง จากนั้นมันก็ค่อยๆ เปล่งแสงจากหนึ่งดวงกลายเป็นสองดวง สามดวง และสี่ดวงตามลำดับ จนในที่สุดเรไรก็มองเห็นว่ามันคือแสงจากเทียนสี่เล่มบนโต๊ะอาหาร

“สวัสดีครับคุณผู้หญิง” อัยซาฟผู้สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวเอ่ยต้อนรับหล่อน ด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

เธโรมองด้วยความตกตะลึง อาหารบนโต๊ะเลิศหรูกว่าปรกติ โต๊ะอาหารประดับด้วยดอกกุหลาบสีแดงสด และเทียนสีเล่ม ใ้...บรรยาอากาศเช่นนี้ หล่อนจะบอกเลิกกับเขาได้อย่างไรกัน

“นี่มันอะไรกันคะ”

“ดินเนอร์สำหรับโอกาสพิเศษ” เขาตอบ

“โอกาสพิเศษหรือคะ” หญิงสาวทวนคำด้วยความสนใจ

เธโรรู้ไม่ทันจะตั้งตัวติด อัยซาฟก็ปราดเข้ามาถึงตัวก่อนจะคุกเข่าลงต่อหน้าหล่อน

“ทำอะไรคะอัยย” หล่อนร้องด้วยความตกใจ

ชายหนุ่มยิ้ม ก่อนจะล้วงมือลงไปใ้กระเป๋าเสื้อเพื่อหยิบกล่องกำมะหยี่สีแดงออกมา เขาเปิดออกเผยให้เห็นแหวนเพชรเม็ดโตส่องแสงระยิบระยับต้องแสงเทียนอย่างงดงาม

“แต่งงานกับผมนะ”

หญิงสาวตะลึงตาค้าง นี่เขาขอแต่งงานกับหล่อนหรือนี่ ใ้...พระเจ้า หล่อนจะอย่างไรดี ถ้าเป็นก่อนหน้านี้สักสองสามชั่วโมง หล่อนคงจะกระโดดกอดเขาแล้วตอบรับทันที แต่...

‘ฉันกำลังจะบอกเลิกกับเขา’ เธโรรู้ครุ่นคิด ‘เอาเลยสิเธโรรู้ ปฏิเสธเขาไป’

อัยซาฟเลิกคิ้วอย่างงุนงง เขาไม่ได้เตรียมใจมาพบกับการนิ่งเงียบของหล่อนแบบนี้ แต่เอาเถอะ หล่อนคงอายที่จะตอบรับใ้ทันที ใ้เวลาหล่อนอีกสักหน่อย

“ว่าใ้ใครรับคุณผู้หญิง”

“ฉัน...” ความรู้สึกเต็มตื่นเปี่ยมล้นอยู่ในหัวใจจนล้นมาจากอยู่ในลำคอผนวกกับความกระอักกระอ่วนในสิ่งที่ตั้งใจจะพูดกับเขาก่อนหน้านั้น ทำให้หล่อนไม่สามารถเปล่งวาจาใ้ได้

“แต่ง...งาน...กับ...ผม...นะ” อัยซาฟค่อยๆ พูดเน้นทุกคำเพื่อ

ลดความตึงเครียดของหล่อน แต่เขาก็ต้องพบกับความประหลาดใจสุดขีดกับคำตอบของหล่อน

“ฉันแต่งงานกับคุณไม่ได้” เราโพล่งออกไป พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะสะกดกลิ่นน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา

เกิดความตะลึงงันในสมองของอัยซาฟราวกับถูกไฟฟ้าหมื่นโวลต์ชอร์ต โลกดูจะมีดมืดลง ให้ตายสิ เขาไม่ได้เตรียมตัวมาพบกับคำปฏิเสธเลย มันเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อสองสามชั่วโมงก่อน หล่อนยังพร่ำคำรักกับเขาราวกับว่าทุกลมหายใจไม่มีคำอื่นใดนอกจากคำว่า ‘รัก’

“คุณล้อผมเล่นใช่ไหม” เขาหัวเราะราวกับมันเป็นเรื่องขบขัน

“ไม่ค่ะ” หล่อนตอบหนักแน่น “ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ฉันไม่อาจแต่งงานกับคุณได้จริงๆ”

“แต่...”

“ฉันไม่ได้รักคุณ” เราเบือนหน้าหนี หล่อนไม่อาจให้เขาเห็นน้ำตาที่กำลังทะลักออกมาได้

“คุณพูดบ้าอะไรนะ” อัยซาฟถามอย่างขาดสติ เขากะชากหล่อนกลับมา “มองผม แล้วพูดใหม่อีกครั้ง”

หญิงสาวกัดริมฝีปากตัวเอง หวังว่าความเจ็บปวดจะสะกดน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา แต่หล่อนคิดผิด หยาดน้ำใสๆ ไหลรินอย่างห้ามไม่ได้

“ให้ตายเถอะ คุณเป็นอะไรไป” เขาถามอย่างไม่เข้าใจเมื่อเห็นน้ำตาของหล่อน

“เราเลิกกันเถอะ” เราเลี่ยงไปพูดประโยคอื่น เพราะจะให้มองเขาแล้วบอกว่าไม่รักนั้น ทำยากเสียยิ่งกว่าสิ่งใดๆ ในโลกนี้

“ทำไม”

“ฉัน...” หญิงสาวพยายามค้นหาข้ออ้างสักข้อ แต่อะไรล่ะ มันไม่มีเหตุผลสักข้อเดียวที่ตรงใจหล่อนเลย

“บอกผมสิ คุณมีเหตุผลอะไรถึงจะเลิกกับผม” อัยซาฟถามย้ำ

พร้อมเขย่าร้างเรไร โดยเขาเชื่อว่ามันจะเป็นการเรียกคนรักให้กลับมาอีกครั้ง
“ฉัน...” สมอเงรไรทำงานหนักอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ถึงกระนั้น
ก็ไม้อาจหาคำโตะมาตอบเขาได้

“ไม่มีใช้ใหม่” อัยซาฟถามเหยียดๆ

เกิดความนิ่งงันไปชั่วขณะ โลกดูเหมือนจะหยุดหมุนไปดื้อๆ แม้แต่
เปลวไฟที่เคยเต้นเร่าบนปลายเทียนก็นิ่งราวกับกำลังรอคอยคำตอบของ
หญิงสาว แล้วในที่สุด หล่อนก็รวบรวมพลังกำลังทั้งหมดเพื่อเอ่ยคำที่พูด
ขึ้นมาในสมอเง

“ฉันมีคนรักแล้ว”

สองมือของอัยซาฟอ่อนแรงลงไปนับัดล มันคลายออกจากต้นแขน
ของเรไรคล้ายหมดแรงที่จะยึดเหนี่ยวสิ่งใดได้อีกนอกจากอากาศอันว่างเปล่า

“คุณพูดอะไรออกมา ผมไม่เข้าใจ”

“ฉันมีคนรักแล้ว เขาเป็นคนไทย เราจะแต่งงานกันทันทีที่ฉันเรียน
จบและกลับไปเมืองไทย”

“ไม่จริง” ชายหนุ่มตะโกนก่อนจะทรุดนั่งอย่างหมดอาลัย

“เป็นความจริงค่ะ” เป็นการโกหกที่เจ็บปวดรวดร้าวใจที่สุดเท่าที่เคย
ทำมา แต่หล่อนก็ต้องทำ

“คุณไม่เคยพูดถึงเขา คุณโกหกใช้ใหม่”

“ใช่” หล่อนพยักหน้า ชั่วแวบหนึ่งมันทำให้อัยซาฟหลงดีใจ แต่มันก็เป็น
ช่วงเวลาแสนสั้น เพราะประโยคต่อมามันทำให้เขาคิดว่ เขาไม่เคยรู้จักผู้หญิง
ตรงหน้ามาก่อน “ตลอดเวลา ฉันโกหกคุณ คุณคงไม่สนใจฉันหรอกใช้ใหม่
ถ้าฉันบอกคุณว่ฉันมีคนรักแล้ว”

อัยซาฟเงยหน้ามองหล่อนอย่างคาดหวังอะไรสักอย่าง “เรื่องของเรา
ที่ผ่านมา มันไม่มีความหมายอะไรเลยหรือไง”

“คุณมันดีแค่ของเล่นแก้เหงา” เรไรโกหก มันทำให้หล่อนรู้สึกเหมือน
ผู้หญิงมารัก และถ้าเป็นเช่นนั้น หญิงสาวก็หวังว่เขาคงคิดเช่นเดียวกับ

หล่อน

“ทุกอย่างเพราะความเหงาหรือ การที่คุณศึกษาอัลกุรอาน การที่คุณเรียนภาษาอาระบิก ทั้งหมดคุณทำมันเพราะต้องการผมเป็นเครื่องแก้เหงาอย่างนั้นหรือ ผมไม่เชื่อหรือก”

เรไรสุดลมหายใจลึกราวกับต้องการทดสอบความรู้สึกดีๆ เอาไว้ให้ลึกที่สุดเพื่อให้พร้อมสำหรับการโกหกคำโตอันเจ็บปวดรวดร้าวมากกว่าเดิม

“คุณคงไม่คิดนะคะว่า ฉันจะใช้ชีวิตอยู่ในบ้านป่าเมืองเถื่อนอย่างซาหรัซได้”

“เมืองเถื่อนหรือ” อัยซาฟทวนคำด้วยความตกตะลึง

“เพียงแค่ว่าต้องไปอยู่กลางทะเลทราย แวดล้อมไปด้วยคนเถื่อนฉันก็ขยะแขยงแล้ว” เรไรทำท่ารังเกียจอย่างแนบเนียน

“คุณไม่ใช่เรย์” เขาโพล่งขึ้น “คุณเอาเรย์ไปไว้ไหน เรย์ที่อ่อนหวานเรย์ที่รักผม อยู่ไหน”

“ฉันจะบอกให้ล่ะ...” หล่อนก้มหน้ามองเขา แต่แล้วก็กลับสะบัดหนีเพราะไม่อาจพูดอะไรได้หากยังจ้องตาเขาอยู่อย่างนั้น “...ที่ฉันทำดีต่อคุณก็เพราะเหงา แต่ต้องการใครสักคนมาแทนที่คนรักของฉัน เวลาที่เราสองคนอยู่ห่างไกลกันคนละซีกโลกเท่านั้น”

“แล้วเรื่องเมื่อสัปดาห์ที่แล้วล่ะ”

เมื่อถูกทวงถาม คำถามนั้นก็ทำเอาเรไรสะอึกไปเหมือนกัน สัปดาห์ที่แล้วเป็นสัปดาห์แห่งความรักระหว่างหล่อนกับอัยซาฟอย่างแท้จริง โลกทั้งโลกดูเหมือนจะมีเพียงตัวหล่อนและเขาเท่านั้น แม้แต่อาภรณ์คลุมกายก็ยังไม่ปรากฏให้เห็นแม้แต่หน้าทีเดียว

“คุณมันก็แค่เรื่องจักรทางเพศเท่านั้นแหละ ฉันไม่ต้องการอะไรจากคุณมากไปกว่าเรื่องบนเตียง”

ฟังดูเป็นผู้หญิงมากตมหาเข้าไปทุกที แต่นั่นก็ดีแล้ว เขาจะได้ตัดใจจากหล่อนได้ง่ายขึ้น

โดยที่ไม่มีใครคาดคิด บรูซหนุ่มหน้าตาคมคายคนหนึ่งก็มาปรากฏกายต่อหน้าเรไรและอัยซาฟ ดวงหน้าเกลี้ยงเกลาคล้ายผู้หญิงทำให้เขาดูหล่อเหลาตามแบบฉบับดาราวัยรุ่นอันเป็นที่คลั่งไคล้ของเด็กสาว

“दनัย” หญิงสาวร้องเรียกเขาอย่างคาดไม่ถึง

“เอ่อ...ผมมาซัดจิ้งหะหรือเปล่าครับ คือผมเห็นประตูเปิดอยู่ก็เลยเดินเข้ามา” ดนัยเอ่ยขึ้นอย่างเกรงใจ

คงเป็นเพราะเปิดไฟไม่ติดกระมัง เราจึงไม่ได้ปิดประตูเมื่อตอนเข้ามา แต่มันไม่ใช่ประเด็น เพราะประเด็นสำคัญก็คือ ดนัยมาอยู่ที่บอสตันได้อย่างไร

...แต่เรื่องนั้นช่างมันเถอะ เขามาได้จิ้งหะพอดี...

“คุณมาก็ดีแล้วล่ะ” หญิงสาวแส้มือยิ้มด้วยความดีใจก่อนจะโผล่เข้ากอดเขาราวกับคู่รักหวานแหวว

ชายหน้าหวานคนนั้นยิ้มเก๋ๆ อย่างแปลกใจ อัยซาฟมองदनัยด้วยสายตาเฉยชา แต่ในใจนั้นกลับรุ่มร้อนดั่งเต๋มไปด้วยเพลิงที่กระตุ่นให้เขาอยากชกหน้าใครสักคนในห้องนี้ที่ไม่ใช่เรไร

“กำลังคิดถึงอยู่พอดีเลยล่ะที่รัก” เรไรออกอ้อนदनัย เขาเองก็อึ้งด้วยความงุนงง

และโดยที่ไม่ทันตั้งตัว เรไรก็โน้มคอดนัยลงมา ริมฝีปากเขาถูกริมฝีปากอ่อนบางของหล่อนครอบครองบดเบียดราวกับจะบดขยี้ให้ยับเยิน จวบอันเรไรร้อนนั้นทำให้อัยซาฟถึงกับช็อก หล่อนไม่เคยบ่อนมันให้แกเขา ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกัน เขาจะเป็นคนเริ่มและรุกเร้าหล่อน มันทำให้เขานึกว่าหล่อนเป็นสาวไร้เดียงสา แต่กับภาพตรงหน้าตอนนี้ หล่อนเปลี่ยนเป็นคนละคนกับที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง

ความจริงปรากฏออกมาแล้ว หล่อนไม่ใช่เรไรที่เขารู้จักอีกต่อไป ความเจ็บปวดโถมตืออย่างรุนแรงจนไม่อาจเก็บความเฉยชาไว้ในดวงตาได้อีกแล้ว ก่อนหน้านั้นไม่กี่ชั่วโมง อัยซาฟคิดว่าวันนี้จะเป็นวันที่เขามีความสุข

ที่สุดในโลก แต่มันกลับพังหลายลงอย่างไม่เป็นท่า เขาเตรียมการทุกอย่างด้วยความสุข และหวังจะได้พบความสำเร็จ แต่ผลกลับออกมาตรงกันข้ามราวกับพลิกฝ่ามือ

ไม่เพียงแค่นั้น แต่ผู้หญิงที่เขารักนั้นก็กลับกลายเป็นหญิงสาวที่เขาแทบไม่รู้จักเลยสักนิดเดียว จากเมวน้อยน่ารักกลายเป็นเมวสาวยั่วสาวทในพริบตาเดียวที่มีผู้ชายอีกคนเข้ามาในชีวิต

ภาพการจุ่มพิตอย่างดูดีตรงหน้าทำให้เขาเริ่มมีอาการจุกแน่นหน้าอกและไม่อาจทนมองได้อีกต่อไป อัยซาฟลุกพรัดขึ้น เขาใช้มือแข็งแรงแช้งหนึ่งยกโต๊ะอาหารด้วยอารมณ์จมน้ำพลิกคว่ำ อาหารที่เตรียมเอาไว้ฉลองการแต่งงานหล่นกระจัดกระจายเกลื่อนพื้น ก่อนที่เขาจะเดินกระแทกเท้าออกไปจากห้องด้วยหัวใจที่บอบช้ำอย่างแสนสาหัส

เจ้าชายหนุ่มวิ่งมาหยุดยืนอยู่หน้าลิฟต์ด้วยความมึนงง นี่โลกมันหมุนกลับทิศกลับทางกันหรืออย่างไร เขาก้าวเข้าไปในลิฟต์ทันทีที่มันเปิดออก

“เดี๋ยวค่ะ”

เสียงอะไรที่ร้องเรียกเขาทำให้ความหวังของอัยซาฟเริ่มเรื่องรองขึ้นมาอีก เขากดปุ่มให้ประตูเปิดค้างอยู่ด้วยใจที่หวังไว้ว่าหล่อนคงวิ่งมาบอกเขากำลังออกโทรทัศน์รายการหนึ่ง เขาจะไม่โกรธเลยกับการที่หล่อนรวมหัวกับคนอื่นมาแกล้งเขา ขอเพียงหล่อนพูดคำว่า ‘ล้อกันเล่น’ เหมือนในโทรทัศน์เท่านั้นก็พอ

หญิงสาวมาหยุดยืนต่อหน้าเขา หล่อนยิ้ม มันยังเป็นรอยยิ้มที่สวยงามที่สุดเสมอ แต่อัยซาฟก็รู้สึกสังหรณ์ใจว่ามันจะเป็นความสวยงามที่เคลือบแฝงไปด้วยความน่ากลัว

“ฉันหวังว่าคุณคงไม่แพร่งพรายเรื่องของเราให้คนอื่นรับรู้ โดยเฉพาะฉันนี่ล่ะ”

เป็นคำพูดที่ไม่ตรงกับที่เขาคิดเอาไว้ แต่มันก็ไม่ถึงกับผิดคาดเสียทีเดียว

เรไรวีนยิ้ม หล่อนรู้ดีว่าการตอกย้ำความเจ็บปวดจะทำให้เขาเกลียด หล่อนมากยิ่งขึ้น แต่นั่นจะเป็นผลดีต่อเขาในอนาคต

“ฉันไม่อยากให้ใครรู้ว่าฉันนอนกับคนป่าเถื่อน จากประเทศป่าเถื่อน ล้าหลังอย่างคุณ”

“คนเถื่อน” เขาทวนคำอย่างขี้ใจเสียด

“ใช่” หล่อนยกไหล่ “สำหรับฉัน คุณมันก็แค่คนเถื่อน”

“คุณจำคำของคุณเอาไว้ให้ดี” เขากัดฟันพ่นคำพูดออกมา “วันที่คุณเหยียบดินแดนป่าเถื่อนของผม คุณจะได้รับความป่าเถื่อนจากผมอย่างสาสม”

เรไรวะอีกเล็กน้อย แต่หล่อนทำสำเร็จ

หล่อนเบะปากอย่างเหยียดๆ “เฮอะ อย่าหวังเลยว่าฉันจะไปเหยียบ ที่นั่น ให้ฉันตายเสียยังจะดีกว่า”

“ก็คอยดูกัน” อัยซาฟคำราม ก่อนจะถอนนิ้วจากปุ่มเปิดประตูลิฟต์ บานประตูทั้งสองค่อยๆ เคลื่อนเข้าหากัน อัยซาฟจ้องมองเรไรวด้วยความรู้สึกสับสน ทั้งรัก ทั้งเกลียด ทั้งแค้น ทั้งขยะแขยง ก่อนที่ประตูจะปิดสนิทลงในที่สุด

ลิฟต์เคลื่อนตัวลงอย่างรวดเร็ว รวากับว่ามันจะพาเขาดำดิ่งสู่ห้วงเหวนรกแห่งความผิดหวัง ทุกสิ่งพังทลายลงอย่างไม่เป็นท่า ลึนสุดกันที่ความรัก หัวใจสีชมพูของเขาหมองลงจนเขียวข้ำ หลังจากนั้นไป ความรักของเขาคงเป็นสีดำ และเขาคงจะไม่มีหัวใจรักให้ใครอีกแล้ว

เรไรวกลับเข้าห้องด้วยความโศกเศร้า ชีวิตหล่อนคงจบลงแล้ว อัยซาฟคือคนแรก และจะเป็นคนเดียวของหล่อนตลอดไป แม้ว่ามันจะเป็นความรักที่ไม่สมหวังก็ตามที แต่มันจะตราตรึงใจหล่อนไปตราบนานแสนนาน

หญิงสาวเดินไปที่แผงไฟฟ้า หล่อนสับคัตเอาต์ก่อนจะกลับไปกดสวิทช์ไฟ แล้วห้องที่เคยมืดสลัวอย่างไร้มนต์ก็สว่างขึ้นในบัดดล

दनัยหนุ่มหล่อเนี้ยบยังคงยืนตะลึงกับจูบอันดูดีเยี่ยมของหญิงสาว แต่เมื่อไฟสว่างขึ้น มันก็ปลุกให้เขาตื่นจากภวังค์ ชายหนุ่มหันไปมองหน้าหญิงสาวที่มอบจูมพิถีให้เขาทันที

“ตาย...นั่งซะนี่เน่า” เขากรีดนิ้วชี้หน้าดำเรโรอย่างเดือดดาล “นี่หล่อน มาจูบฉันได้ยังไงวะ อี...ขยะแขยง แหวะๆ”

दनัยใช้มือถูปากราวกับไปสัมผัสของเน่าเหม็นมา

“นั่งเวอร์” เรไรหัวเราะทั้งน้ำตากับท่าทางต้งตึงของदनัย เพื่อนรักจากประเทศไทย

“นี่หล่อนรู้ใหม่ ฉันเก็บจูบแรกไว้ให้ชายในฝันของฉันนะยะ แต่ที่หล่อนดันมาขโมยจูบนั้นไปได้อย่างไร”

“นั่งบ้า ทำอย่างกับฉันอยากจูบแกงั้นแหละ” เรไรเซดใส่ก่อนเดินไปนั่งที่โต๊ะ “ต่อหน้าคนอื่นทำเป็นแสบแมน ทำไมที่กะฉันถึงเป็นอย่างนี้ไปได้ล่ะ”

“ก็หล่อนรู้จักฉันมาตั้งแต่ตื่นเท่าผ่าหอย จนตอนนี้หอยหล่อนะใหญ่กว่าผ่าตื่นแล้วนะยะ”

“บ้า...ทุเรศ” หล่อนค้อนปะหลับปะเหลืออก

เรไรเหลือบตามองกองเศษอาหารบนพื้น เทียนทั้งสี่เล่มดับวูบไปแล้ว และลงไปนอนระเกะระกะอยู่บนพื้น เหมือนความรักของหล่อนกับอัยซาฟ เรไรนึกไม่ถึงถึงภาพแรกที่เห็นอาหารบนโต๊ะอันเลิศจร การจัดโต๊ะสวยงาม บ่งบอกให้รู้ว่าผู้จัดพิถีพิถันและเตรียมงานขึ้นนี้อย่างมีความสุข

แต่ผลมันกลับไม่เป็นอย่างที่เขาคิด

เรไรถอนหายใจออกมา

“อะโระยะ นี่จูบฉันประชดพ่อหนุ่มกล้ามโตคนนั้นหรือไงกันยะ” ดนัยถามด้วยสายตาทะเยียม รูปร่างบึกบึนของอัยซาฟไม่เพียงแต่เขย่าหัวใจหญิงแท้ได้ แต่ยังเขย่าหัวใจชายเทียมอย่างเขาให้อ่อนระทวยได้เป็นอย่างดี “นี่นะเธอพ่ออัยย์ที่หล่อนเล่าให้ฟังนะ แหม...น่าพิศวงจริงๆ”

“มันจบลงแล้วละ”

“ทำไมล่ะ ออกจะหล่อล้ำแฮนด์ซั่มขนาดนี้” ชายหนุ่มหัวใจสาวอดถามไม่ได้

“ไม่ใช่เรื่องของแก” เรายุบอกรับตอบอย่างรำคาญ

“ว่าแต่แกเออะ ทำไมมาโผล่ที่บอสตันได้” หญิงสาวถามเพื่อบ้ายเบน ประเด็นให้ออกจากความปวดร้าวจิตใจที่กำลังกระหน่ำตีหล่นอยู่ในตอนนี้

“อ้อ...ก็ฉันมีข่าวมาบอกหล่อนนะสิยะ”

“ข่าว” เรายุทวนคำอย่างสงสัย

“เออ...ข่าว ข่าวร้ายเสียด้วย”

“ข่าวร้ายอะไร” หล่อนถามด้วยความหวาดหวั่น

“พ่อของหล่อนนะสิ” ดนัยนิ่งไปเพื่อเรียบเรียงคำพูดให้สะท้อนใจหญิงสาวน้อยที่สุด

“ทำไม พ่อทำไม พ่อเป็นอะไรไป” เรายุตรงเข้าเขย่าตัวเพื่อนด้วยความร้อนใจ

“เอ่อ...หล่อนทำใจดีๆ ไว้นะ...เอ่อ...” ชายหนุ่มอ้าอึ้ง

“มัวแต่เอ่ออยู่ได้ มีอะไรก็บอกมาเร็วๆ” หญิงสาวเร่งเร้า

“พ่อหล่อนนะ โดนฟ้องล้มละลาย จนโรคหัวใจกำเริบขึ้นมา ตอนนี้นอนอยู่ในโรงพยาบาล”

“จริงหรือ” เรายุแทบช็อก ในขณะที่หล่อนเริงรักกับอัยซาฟอย่างมีความสุขอยู่ที่เพนต์เฮาส์ของเขา แต่พ่อของหล่อนกลับกำลังรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล อาการจะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ไม่รู้

“นี่ที่บ้านหล่อนก็พยายามติดต่อหล่อนมาสองสามวันแล้ว แต่โทร. ยังไงก็เจอแต่เครื่องตอบรับอัตโนมัติ แม่ของหล่อนก็เลยโทร. หาฉัน ฉันก็เลยรีบปึ้งรถมาจากนิวยอร์กนี่แหละ”

เราหันมองเครื่องตอบรับโทรศัพท์ ดวงไฟสีแดงกะพริบวาบขึ้นเป็นจังหวะราวกับร่ำร้องให้เปิดฟังข้อความที่ค้างเอาไว้เสียที หญิงสาว

นึกเจ็บใจตัวเองที่ไปชุกอยู่คนเดียวของเขาเป็นลัปดาห์ จนเกือบไม่ได้รับรู้
ข่าวคราวจากทางบ้านเสียแล้ว “พ่อเป็นยังไงบ้าง อาการหนักมากไหม”

“ค้อยังชั่วแล้วละ แต่ฉันว่าหล่อนรีบกลับไปดูพ่อหน่อยก็แล้วกัน”

“แกไปเป็นเพื่อนฉันนะ” หญิงสาวอ่อนวอน ตอนนี้หล่อนไม่แกร่ง
พอที่จะรับสถานการณ์อะไรเพียงคนเดียวอีกแล้ว แม้นัยจะไม่ใช้ชายแท้
แต่เขาก็นับว่าเป็นเพื่อนสนิทที่สุดเท่าที่เรไเคยคบมา

“เออ...รีบไปเก็บของเถอะ เดี่ยวฉันจะโทร. เช็กที่สนามบินดูว่ามีไฟล์ต์
กลับกรุงเทพฯ ก็ไม่ง”

“จ๊ะ” หญิงสาวพยักหน้า ก่อนจะวิ่งเข้าไปในห้องเพื่อเก็บข้าวของ
จำเป็นในการเดินทางกลับประเทศไทย

ตนัยมองตามเธออย่างเป็นห่วง ทั้งสองผูกพันกันมาแต่เด็กเนื่องจาก
ครอบครัวสนิทชิดเชื้อกัน แต่มันก็ไม่มีอะไรมากกว่าความเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน

ฉะนั้นเขาจึงรับรู้ได้ถึงความรักสรว้อยของเธอเป็นอย่างดี และสาเหตุ
คงไม่ใช่อื่นไกล มันคงเป็นเรื่องเกี่ยวกับพ่อหนุ่มกล้ามเนื้อใหญ่ที่เพิ่งบึงบง
ออกไปแน่

เราไม่เคยพูดถึงผู้ชายคนไหนให้เขาฟังบ่อยเท่าผู้ชายคนนี้ ทำให้
บางครั้งเขาแทบจะรีบบึงมาจากนิวยอร์กเพื่อดูหน้าค่าตาชายอาหรับคนนี้
เสียให้รู้แล้วรู้รอดไป

ตนัยได้แต่ถอนใจด้วยความสงสาร ชายหนุ่มรู้ว่าเพื่อนสาวของเขา
นั้นเป็นคนเทิดทูนความรักเช่นไร เมื่อหล่อนมีรัก และเกิดความผิดหวัง
เขาก็เชื่อแน่ว่าประตูหัวใจของเธอคงปิดสนิทลงนับจากผู้ชายคนนั้นจากไป
เป็นแน่แท้

๓

สามปีต่อมา

กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

เรไรชอบ पैม้งานเดินมาที่โต๊ะทำงานอย่างทุลักทุเล หล่อนโยนมันกองลงบนโต๊ะแล้วทรุดนั่งด้วยความเหนื่อยอ่อน ไม่ใช่เพราะต้องยก पैม้งานหนักอึ้งเหล่านี้มาเท่านั้น แต่งานที่ทำอยู่ยังทำให้หล่อนเกิดความเบื่อหน่ายได้ไม่น้อย นี่ถ้าครอบครัวหล่อนไม่ถูกฟ้องล้มละลายแล้วละก็ หล่อนคงไม่ต้องมานั่งทำงานงกๆ ให้เหนื่อยเปล่า

“เป็นไงยะ หน้ายุ่งเหมือนยุ่งตีกันมาเลยเชียว” ประไพเพื่อนสาวร่วมงานเอ่ยทักขึ้น “ทำไมยะ โดนเจ้านายเรียกไปด่าหรือไง”

“ถ้าด่าอย่างเดี๋ยวกคงดีกว่านี้” หล่อนบ่นอุบ

“ตัดัย...นี่อย่าบอกนะว่าเจ้านายลวนลามเธอ” เพื่อนสาวตบอกด้วยใบหน้าตลกตะลึง “ไม่รู้ด้วยความเป็นห่วงเพื่อนหรืออิจฉากันแน่ แหม...ก็เจ้านายของพวกเขาหล่อนหล่อเลิศเพอร์เฟกต์ออกอย่างนั้น

“บ้าเหอว หาเรื่องโดนไล่ออกทั้งคู่แล้วไหมล่ะ” เรไรทรงตัวขึ้นหนึ่งตัว

ตรง ใบหน้ายังบวมตึงไม่รู้จบ

“อ้าว แล้วมันเรื่องอะไรกันล่ะยะ”

“ก็ไอ้โพรเจกต์บ้านี่นะสิ ไม่รู้จะให้แกก็ร้อรอบ ฉันทละเมื่อ” เรไรเริ่มบ่น เป็นหมึกินผึ้ง “นี่นะ ยังมาต่อว่าฉันอีกว่าไม่รู้จริง ให้หาข้อมูลให้เยอะกว่านี้ หน่อย บริษัทที่มาจ้างเราทำโฆษณาเป็นบริษัทน้ำมันระดับยักษ์ใหญ่ใน ตะวันออกกลาง อยากรู้ได้อย่างโน้นบ้าง อย่างนี้บ้าง จู้จู้จุกจิกซะไม่มี ซวยจริงๆ ไม่น่าพูดภาษาอาระบิกได้เลย ให้ตายสิ”

“เอาน่า เป็นลูกจ้างเค้าก็อย่างนี้แหละ ลูกค้าน่ะถูกเสมอ” ประไพ ปลอบ

“เท่านั้นยังไม่พอนะ เจ้านายยังจะส่งฉันไปประเทศซาห์รชอีกต่างหาก จะได้เห็นของจริง”

“อ้าว ก็ดีนะสิ ได้ไปเมืองนอก ไม่ต้องเสียค่าเครื่องบิน แถมยังได้ พ็อกเกตมันนี่เอาไว้ชอปปิงยามว่างอีกต่างหาก”

“อือ...” เรไรคราง “ไอ้นั่นก็โอเคแหละนะ แต่ทำไมต้องเป็นซาห์รช ด้วยก็ไม่รู้”

“ทำไมยะ” ประไพชะงักหน้ามามีเกล้อย่างจับผิด “มีความหลังอะไรที่นั่น หรือไง”

“เอ่อ...ก็...” เรไรอ้าอึ้ง

“นั่นไง” ประไพโพล่งขึ้น “บอกมาเดี๋ยวนี้นะ มีก็กอยู่ที่ไหนเหรอ”

“บ้า ไม่ใช่สักหน่อย” หญิงสาวสวนกลับไป แต่ไม่เต็มปากนัก ความจริง เขาไม่ใช่แค่กั๊กหอรอก เรียกได้ว่าเป็นสามีของหล่อนก็ว่าได้

“ถ้าอย่างนั้นก็ไม่เห็นต้องกลัวอะไร” ประไพยกไหล่

“ก็แค่สงสัย ถ้ามันอินเตอร่าจริง ทำไมต้องมาจ้างบริษัทโฆษณา ในประเทศไทยด้วยนะ”

“เอาน่า ยังดีกว่าไม่มีงานทำนะยะ” ประไพลอยหน้าลอยตา “แหม นี่ฉัน คงได้ของฝากเพียบเลยเน้อ เธอก็ไปซาห์รช ส่วนยายอารียาก็ไปมิดโครนอส

เฮ้อ...อยากได้ไพร่เจกต์ต่างประเทศเหมือนเธอสองคนจัง”

“แลกกันไหมล่ะ” เรโรสวนขึ้น

“อ๋อ...” ประไพทำหน้าเหยเก “ไม่เอาหรือก ขึ้นเข้าไปบอกเจ้านายว่าจะขอไปแทน ฉันได้โดนตำเียงเป็นไร”

“ถ้าอย่างนั้นก็เสียไปเลย คนยิ่งเซ็งๆ อยู่” เรโรบนอูบ ก่อนจะก้มลงจัดการกองเอกสารบนโต๊ะระวุ่นวายอยู่ตลอดบาย

“เฮ้อ...กลับบ้านดีกว่า” เรโรเป่าปากอย่างเมือหน่ายหลังจากจัดการงานที่คั่งค้างอยู่เรียบร้อยแล้ว ก่อนจะเริ่มจัดโต๊ะให้เป็นระเบียบเหมือนที่เคยทำทุกวัน

“แหม จะรีบกลับไปหาลูกเธออะ”

เมื่อประไพเอ่ยถึงลูก เรโรจึงเหลือบมองรูปเด็กชายน่ารักบนโต๊ะใบหน้าบั้งตึงเมื่อสักครู่กลับหายไปเป็นปลิดทิ้ง เด็กชายมีดวงหน้าและผิวพรรณเหมือนหล่อทุกอย่าง แต่ดวงตานั้นรับเอามรดกทางตะวันออกกลางจากพ่อของเขาเพิ่มเติมๆ “ช่างเหมือนพ่อจริงๆ”

“พูดถึงก็เสียดายเนื้อ” ประไพเสริมขึ้น

“เสียดายอะไร” เรโรหันมาถามด้วยความสงสัย

“ก็คุณदनัยสามีของเธอไง ไม่น่าเกิดอุบัติเหตุกับเขาเลย”

คุณแม่ลูกติดนึกขึ้นได้ ทุกคนที่รู้จักในประเทศไทยต่างเข้าใจว่าदनัยเป็นพ่อของลูกชายหล่อทั้งนั้น เมื่อนึกถึงเขาขึ้นมาสีหน้าหล่อนั้นก็สลดไปทันที เพราะदनัยไม่เพียงเป็นมิตรแท้มาตั้งแต่เด็ก แต่เขายังเป็นสามีที่ถูกต้องตามกฎหมายของหล่อด้วย แม้จะไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางกายกันเลยก็เถอะ

“อ๋อ...ฉันขอโทษนะ ไม่น่าพูดขึ้นมาเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก เรื่องมันผ่านมามาตั้งปีแล้ว” เรโรโบกมือยิ้มแห้งๆ หญิงสาวถอนหายใจ ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าปอดเพื่อขับไล่ความหม่นหมองนั้นออกไป “ไม่คุยละ ฉันจะรีบกลับบ้าน”

“เหมม กลัวลูกหายหรือไงยะ”

“ไม่ใช่หรอก ต้องรีบกลับไปเก็บของนะ”

“เก็บของ” ประไพทวนคำอย่างฉงน

“อือ...ต้องไปชำระรัชไง ฉันบอกเธอแล้วนี่” เธอตอบพลางเก็บของลง

กระเป่า

“ว้าย อะไรมันจะรวดเร็วปานนั้น”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน นี่จะให้ฉันออกเดินทางอีกสองวันข้างหน้า
แล้ว” เธอไร้ยักไหล่

“อะไรกัน อีกสองวัน” ประไพแหง “แล้วนี่จะเตรียมอะไรกันทัน
หรือไง”

“เห็นเจ้านายบอกว่า นายจ้างของเราทางโน้นเค้าค่อนข้างมีอิทธิพล
เรื่องวีซ่ากับเรื่องฉ้อโกงอื่นๆ ไม่เป็นปัญหา ทางโน้นเค้าจัดการให้เรียบร้อย
ในวันเดียว” เธออธิบาย

“เออ...มีงี้ด้วย” ประไพทอดอกอย่างไม่เข้าใจ

“ฉันไปละ” เธอหันม้ายิ้ม ก่อนจะสะพายกระเป๋าถือแล้วรีบรุดออก
จากที่ทำงาน

การเยื้องกรายราวกับนางหงส์ของเธอไร้นั้นอยู่ในสายพระเนตรของ
บุรุษหนุ่มร่างบึกบึนตลอดเวลา พระองค์ทอดพระเนตรผ่านกระจกเงาใน
ห้องประชุมออกมาจับจ้องหล่อหน้าด้วยความเอ็นดูและซึ่งเคียด

“ว่าไป” ตรัสด้วยพระสุรเสียงเข้ม

“พะยะค่ะ” ชายวัยกลางคนรูปร่างท้วมค้อมศีรษะอย่างลนลาน
เขาขยับแว่นสายตาที่ตกลงมาตรงปลายจมูกขึ้น “เออ...อะ...เธอเป็นบุตร
ของอดีตมหาเศรษฐีชื่อดังพะยะค่ะ แต่หลังจากถูกฟ้องล้มละลายเมื่อ
สามปีก่อน เธอก็ต้องรีบกลับมาที่ประเทศไทยหลังจากเรียนจบไม่กี่สัปดาห์
ต่อมาพ่อเธอล้มป่วย และไม่นานก็สิ้นใจด้วยความตรอมใจพะยะค่ะ”

ทรงก้มลงทอดพระเนตรประวัติโดยย่อของหล่อน และทรงสะดุดคำนำหน้าชื่อซึ่งบ่งบอกชัดเจนว่าหล่อนไม่ใช่คนโสด “เธอแต่งงานเมื่อไร”

“เอ่อ...” ชายคนนั้นพลิกกระดาษในมือไปมาอย่างลนลาน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง “หลังกลับจากอเมริกาได้สักประมาณสองเดือนพะยะค่ะ”

ภาพจุ่มพิธอันดูดีมีกลางห้องพักของเธอไว้ในบอสตันปรากฏขึ้นในพระมัตถลุงค์^๓ ‘เฮอะ รีบร้อนเหลือเกินนะ พ่อยังป่วยอยู่แท้ๆ นี่คงอยากมีผิวจนตัวลั่นละสิ’ ทรงพระราชดำริว่าในพระทัยอย่างมีอคติ ด้วยไม่รู้ว่าเหตุผลที่แท้จริงที่เรารีบร้อนตัดสินใจเช่นนั้นคืออะไร

“มันเป็นใคร”

“दनัยพะยะค่ะ ดนัย ธนาวงษ์ หนุ่มนักเรียนนอกที่สนิทชิดเชื้อกันมาตั้งแต่เด็ก” นักสืบทูลตอบ

“दनัยเธอ” ทรงทวนชื่อ ภาพชายหนุ่มหน้าตาดี ผมเรียบแปล้ ดูดีไปทุกกระเบียดนิ้วผุดขึ้นมา ทรงจำได้ดี ชายคนนั้นเองที่เป็นเจ้าของดวงใจของผู้หญิงมารักคนนั้น

“ทั้งคู่มีนุตรชายด้วยกันหนึ่งคนพะยะค่ะ”

“นุตร” ทรงทวนคำด้วยความตกพระทัย

“พะยะค่ะ กระหม่อมมีรูปเด็กคนนั้น หากมีพระราชประสงค์จะทอดพระเนตร” นักสืบล้วงมือยุยกิกิในกระเป๋าเสื้อคลุมของเขา รู้สึกลนลานขึ้นมาเมื่อเกิดความผิดพลาดที่ลึมนำรูปนั้นติดเข้าไปในรายงานด้วย

“ไม่ต้อง” ทรงเบิกพระหัตถ์และปฏิเสธพระสุรเสียงดังลั่น “ฉันไม่อยากดู”

“เอ่อ...พะยะค่ะ” ชายสูงวัยตอบเสียงลั่นด้วยนึกว่าทรงพระพิโรธที่เขาทำผิดพลาด

“แล้วชีวิตครอบครัวของเธอเป็นอย่างไร”

^๓ พระมัตถลุงค์ แปลว่า สมอ, มันสมอ

“เอ่อ...หลังจากแต่งงานกันมาได้ปีเศษๆ นายदनัย สามีของเธอ ก็ประสบอุบัติเหตุจนเสียชีวิต”

“ไอ้ อัลลอร์” ทรงร้องขึ้นด้วยความรู้สึกสงสารที่ผุดขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจ

“นั่นทำให้เธอต้องหางานทำเพื่อเลี้ยงดูบุตรและมารดา พร้อมๆ กับต้องชำระหนี้สินที่เกิดจากธุรกิจอันล้มเหลวของสามีอีกต่างหาก”

“หือๆ” ทรงพระสรวลในลำพระศอ ในที่สุดหล่อนก็เผยจุดอ่อนออกมา ทรงจะใช้สิ่งนี้แหละเป็นอาวุธจัดการหล่อนให้สาสมกับที่หล่อนได้ปราชัยพระองค์เอาไว้

“ขอบใจมาก สำหรับข้อมูล”

“กระหม่อมยินดีสนองพระบรมราชโองการด้วยความเต็มใจพะยะค่ะ”
นักสืบเริ่มประจบ

“ติดต่อรับเงินจากเลขาฯ ของฉันตามราคาที่ตกลงกันได้ไว้”

“พะยะค่ะ” ชายสูงวัยส่ายะยี้มรับเงินก้อนโตที่กำลังจะหล่นใส่มือ

“ไปได้แล้ว” ทรงโบกพระหัตถ์โดยไม่หันไปมอง

สายพระเนตรของพระองค์เหม่อมองไปไกลยิ่งสุดขอบฟ้า ภาพความหลังอันขมขื่นและเจ็บปวดใจผุดขึ้นเป็นลำดับ พร้อมทั้งคำดูถูกดูแคลนที่หลุดจากปากของหล่อน

“เรย์” ทรงพ้อ “วันที่คุณเหยียบแผ่นดินที่คุณเคยหาว่าเป็นดินแดนปาเถื่อนของผม วันนั้นแหละ จะเป็นวันที่คุณจะได้รู้ซึ่งถึงความปาเถื่อนจริงๆ”

เครื่องโบอิงทะยานแหวกมานเมฆหนาที่บอบอกสู่เวหากระจ่างไส โนเขตแดนของรัฐสุลต่านซาร์รัช ความที่มีเพียงดวงอาทิตย์กลมโตเคลื่อนลอยอยู่บนท้องฟ้าจึงทำให้แสงแดดนั้นร้อนแรงสะท้อนผืนทรายเบื้องล่าง เป็นสีทองอร่าม

เรไรมองผ่านกระจกหน้าต่างไปยังทะเลทรายสุดลูกหูลูกตาเบื้องล่าง
มนตร์เสน่ห์ของมันทำเอาหลอนใจตื่นไม่เข้านี่คือดินแดนของเขา ดินแดน
ของชายที่ติดตรึงอยู่ในหัวใจหลอนเสมอมา

“คุณเป็นอย่างไรบ้างนะ...อัยย์”

หญิงสาวถอนหายใจ หลอนไม่ได้หวังจะพบกับเขา เขาอยู่สูงเกินกว่า
ที่คนธรรมดาๆ อย่างหลอนจะเอื้อมถึง อีกทั้งบริษัทน้ำมันที่หลอนมาทำ
ประชาสัมพันธ์ให้ก็อยู่นอกเมืองซึ่งไม่น่าที่สุลต่านอย่างอัยซาฟจะมาเฟ้นพามา
ให้พบเห็นกันได้ง่าย ๆ นึก

เรไรรีบรูปบุตรชายขึ้นมาดู เวลาหลอนคิดถึงเขาคั้งใด ก็มีอัยเรต
บุตรชายหลอนเท่านั้นที่ทำให้คลายความคิดถึงนั้นลงไปได้ เด็กชายแม้จะ
มีดวงหน้าเหมือนหลอน แต่ดวงตาซึ่งเป็นจุดเด่นของอัยซาฟนั้นถูกถ่ายถอด
มาสู่บุตรชายทั้งหมด ฉะนั้นเมื่อมองบุตรชายคั้งใด เรไรรู้จักนึกถึงคนรัก
ที่พลัดพรากจากกันไปเมื่อนั้น

สัญญาณเตือนให้รัดเข็มขัดสว่างวาวขึ้น หญิงสาวจึงสอดรูปบุตรชาย
เอาไว้ในสมุดบันทึกเล่มโปรด ซึ่งไม่ใหญ่นัก ขนาดพกพาใส่กระเป๋าสะพาย
ไปไหนมาไหนได้ และหลอนมักพกมันติดตัวเสมอ

ความที่เรไรรู้เป็นคนชอบขีดเขียน หลอนจึงมักพกสมุดเล่มนี้เอาไว้เสมอ
มันเป็นสมุดที่ใช้เก็บความรู้สึกหลากหลายอารมณ์ของหลอนเพื่อจะได้ระลึกถึง
มันยามที่หยิบขึ้นมาอ่านอีกครั้ง

ความที่เป็นคนเขียนหนังสือตัวเล็กและมีระเบียบ สมุดบันทึกเล่ม
เล็กๆ นี้จึงสามารถรวมเรื่องราวของหลอนตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาได้หมด เริ่ม
ตั้งแต่เมื่อพบกับอัยซาฟครั้งแรกในงานเลี้ยงสำเร็จการศึกษามัธยมปลาย
จากนั้นทั้งคู่ก็สานต่อความสัมพันธ์กันตลอดสี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัย
จนกระทั่ง...

เสียงล้อเครื่องบินกระแทกพื้น แรงกระแทกเล็กๆ ทำให้หลอน
สลัดความคิดออกจากอดีต ไม่มีอะไรต้องนึกถึงอีก เขาเป็นอดีตไปแล้ว

และตอนนี้หล่อนต้องตั้งใจทำงาน และทำมันอย่างหนักเพื่อลูกชายคนเดียว
ของหล่อน

เหตุที่เราไรต้องมาที่ซาหรัซก็เพราะลูก หล่อนต้องการเงินอย่างมาก
เมื่อบุตรชายพร้อมสำหรับการผ่าตัดลิ้นหัวใจ แม้ต้องถูกเจ้านายบ่นว่าหรือ
จู้จี้เพียงใดก็ตาม หล่อนก็ต้องจำทนทำงานต่อไป เพราะภาวะเศรษฐกิจเช่นนี้
การหางานทำและรายได้ดีๆ เช่นนี้เป็นเรื่องยากมากทีเดียว

ผู้โดยสารคนอื่นเริ่มทยอยออกจากเครื่องแล้ว แต่เรไรยังนั่งจมอยู่กับ
เก้าอี้ ไม่จำเป็นต้องลุกไปเบียดเสียดกัน หล่อนไม่เข้าใจว่าทำไมต้องรีบแห่
กันออกไป ลุกไปที่หลังยังจะเดินสบายกว่า

ฉะนั้นเรไรจึงเป็นคนสุดท้ายที่มาถึงด่านตรวจคนเข้าเมือง หล่อนยื่น
พาสปอร์ตให้เจ้าหน้าที่เพื่อประทับตราแล้วจะได้รับไปทำงานให้เสร็จ

“ชื่อ เรไร ธนาวงษ์ หรือคะ” เจ้าหน้าที่เงยหน้าขึ้นมาถามสลับกับ
มองอะไรสักอย่างใต้เคาน์เตอร์

“เอ่อ...คะ” เรไรตอบยิ้มๆ

“ถ้าอย่างนั้นกรุณารอสักครู่คะ” เจ้าหน้าที่สาวลุกขึ้นพร้อมพาสปอร์ต
ของเราไว้ในมือ

“คะ” หล่อนตอบรับอย่างงุนงง

หญิงชาวอาหรับหันหลังให้แล้วเดินไปยังชายตัวใหญ่ในชุดคลุมยาว
แบบอาหรับที่ยืนอยู่ไม่ห่างนัก เรไรสังเกตเห็นว่าทั้งคู่คุยกันด้วยสีหน้าจริงจัง
และหันมองหล่อนเป็นระยะๆ ทำให้นักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ต่างหันมามองหล่อน
กันเป็นตาเดียว

ไม่นานเกินรอ เจ้าหน้าที่สาวก็เดินกลับมาพร้อมชายร่างใหญ่คนนั้น
เขาเดินมาหาเรไรอย่างช้าๆ สีหน้าดูไม่เป็นมิตรเท่าไร

“มิสซิสธนาวงษ์ใช่ไหมครับ” เขาถามเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงอาหรับ

“เอ่อ...ชะ...ใช่คะ” หล่อนละล้าละลัก “มะ...มีปัญหาอะไรหรือเปล่า

คะ”

“คุยกันตรงนี่คงไม่สะดวก ผมขอเชิญคุณไปที่ห้องสอบสวนด้านโน้นดีกว่า”

“ห้องสอบสวน” เรไรทวนคำ “เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมต้องไปที่ห้องสอบสวน”

“มีปัญหานิดหน่อย กรุณาตามผมมาดิ” เขาเอ่ยเสียงเข้ม

“แต่...”

“ผมขอเตือน เจ้าหน้าที่ของเรากระจายกำลังอยู่เต็มสนามบิน คุณหนีไปไหนไม่รอดแน่ๆ”

“ฉันไม่ได้คิดจะหนีนะ เพียงแต่ฉันอยากรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น” เรไรสวนกลับไป

“คุณจะได้รู้เมื่อถึงห้องสอบสวน”

“ก็ได้” หล่อนตอบด้วยความจำยอม “ฉันก็อยากจะทำมันอะไรกันนักหนา”

ชายร่างใหญ่พยักหน้า หล่อนยังคงไม่เห็นรอยยิ้มจากเขา เขาออกเดินนำเรไรผ่านเหล่านักท่องเที่ยวที่จับจ้องมายังหล่อนและกระซิบกระซาบกันอย่างไม่เกรงใจสักนิด เรไรได้แต่ก้มหน้าเดินตามเจ้าหน้าที่คนนั้นไปด้วยใบหน้าแดงช้ำ “ไม่เคยรู้สึกอับอายอย่างนี้มาก่อนเลย...ให้ตายสิ”

เมื่อมาถึงห้องสอบสวน หล่อนพบกระเป๋าดูเหมือนของตัวเองเปิดอ้ากองอยู่บนโต๊ะ ข้างของภายในถูกรื้อค้นกระจัดกระจายเต็มโต๊ะไปหมด

“นี่มันอะไรกัน ทำไมของของฉันถึงกระจัดกระจายอย่างนี้” เรไร

แหว

“เครื่องสแกนของเราพบสิ่งผิดปกติในกระเป๋าของคุณ”

“ไม่จริง ฉันเข้าเครื่องสแกนแล้วที่ประเทศไทย ไม่เห็นมีสิ่งผิดปกติอะไร” หล่อนเถียง

“เครื่องที่เลหลังมาจากไอ้กันโดยการโกงกินนะเธอ คุณก็รู้ว่ามันห่วยขนาดไหน ลู้เครื่องที่ทันสมัยที่สุดของซาร์ชไม่ได้หรอก”

“คุณพบอะไร” หญิงสาวถามออกไป

“เฮโรอีน” เขาตอบเสียงเครียด

“เฮโรอีน” เรโรเบิกตาโพลง “เป็นไปได้ยังไง จะมีของอย่างนั้นในกระเป๋าคงฉันได้อย่างไร”

“ถ้ามันเป็นกระเป๋าของคุณละก็” ชายร่างใหญ่ชี้ไปยังกระเป๋าที่แผ่หลาอยู่บนโต๊ะ “คุณคือผู้ต้องหา”

“ไม่ มันไม่ใช่ของฉัน”

“เมื่อสักครู่คุณบอกเองว่ากระเป๋าใบนั้นเป็นของคุณ”

“ฉันหมายถึงเฮโรอีนต่างหาก” เรโรแทบจะร้องให้ออกมา หล่อนกำลังถูกใส่ความชัดๆ แต่ใครละ แล้วเขาทำอย่างนั้นทำไม

“ผมต้องควบคุมตัวคุณ ศาลจะให้ความยุติธรรมกับคุณเอง ถ้าคุณคิดว่าคุณบริสุทธิ์” เขาพูดอย่างเหยียดๆ แน่นอนเขาไม่เชื่อแน่ว่าหล่อนบริสุทธิ์

เรโรทรุดนั่งอย่างสับสน น้ำมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ หล่อนมาเพื่อทำงาน ไม่ได้ขนาเสพติดให้ใครทั้งนั้น แล้วไอ้ของสกปรกแบบนี้มันมาอยู่ในกระเป๋าหล่อนได้อย่างไร ต้องมีใครสักคนแน่ๆ ที่ต้องการจะแก๊งหล่อน

“ขอฉันโทรศัพท์ได้ไหม” หล่อนเงยหน้าขึ้นถามเขา

ชายร่างใหญ่จ้องมองอย่างไม่ไว้ใจ

“ฉันมีสิทธิ์นะ อย่างน้อยฉันก็ต้องการทนาย” หล่อนอ้า

“มันอยู่บนโต๊ะ” เขาตอบ

โดยไม่รอช้า เรโรเดินพรวดไปที่โทรศัพท์ในทันที แต่หล่อนจะโทร.หาใครละ ความสับสนบีบคั้นน้ำตาให้ไหลออกมาอย่างไม่อาจห้ามได้ นี่ถ้าฉันยังอยู่ หล่อนคงโทร.หาเขา แต่...

“เจ้านาย” หล่อนร้องเรียกอย่างมีความหวัง แล้วรีบกดรหัสประเทศและหมายเลขโทรศัพท์สายตรงถึงเจ้านายหล่อนทันที

หล่อนเล่าทุกอย่างให้เขาฟัง เขาสัญญาว่าจะรับผิดชอบกับซาหรีซออยล์ ในทันที พวกเขาต้องช่วยหล่อนได้แน่ๆ ก็พวกเขาบอกเองว่าเป็นผู้มีอิทธิพลนี่นา

ไม่นานเกินรอ ทนายจากบริษัทซาหรีซออยล์ก็มาถึง เราหนึ่งอยู่ในห้อง มองผ่านกระจกบานใหญ่ออกไปก็เห็นเขายืนคุยกับเจ้าหน้าที่ร่างยักษ์ของ สนามบินอยู่นานมาก ก่อนที่จะปรากฏรอยยิ้ม และทั้งคู่จับมือกัน

เราไปปากด้วยความโล่งใจ มันน่าจะเป็นนิมิตหมายอันดีที่ได้เห็น รอยยิ้มจากชายร่างใหญ่ที่หน้าบึ้งมาตลอดตั้งแต่ที่หล่อนเห็นเขาครั้งแรก

ทนายเข้ามาหาหล่อนในห้อง เขาถือเอกสารมาหนึ่งแผ่นและวางมัน ลงบนโต๊ะตรงหน้าเรา

“อะไรคะ”

“เอกสารปล่อยตัวนะครับ ผมจัดการเรื่องทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว คุณเพียงแค่อ่านรับทราบเท่านั้น”

หญิงสาวก้มลงมองเอกสารตรงหน้า ก่อนจะเงยหน้าขึ้นถามอย่าง สงสัย “แต่มันเป็นภาษาอะไรคะ”

“ภาษาตุรกีครับ” ทนายปาดเหงื่อ

“ที่นี่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษกำกับหรือคะ หรืออย่างน้อยก็ภาษาอาระบิก อย่างที่ใช้กัน”

“เอ่อ...เอกสารบางอย่างในบางที่ก็ใช้ภาษาตุรกีอยู่นะครับ คงต้องโทษ พวกออตโตมันที่มายึดครองซาหรีซเมื่อสี่ร้อยกว่าปีก่อนอยู่หลายปีติดก ทำให้เราต้องใช้ภาษาตุรกีควบคู่กับภาษาอาระบิกเป็นภาษาราชการ แต่ไม่มีอะไรหรอกครับผมรับรองได้ คุณแค่อ่านชื่อลงไปเท่านั้นก็จบเรื่อง”

“แต่...”

“พวกเขาไม่ปล่อยคุณแน่ครับถ้าคุณไม่เซ็นมัน บริษัทต้องจ่ายเงินไป มากเลยทีเดียวว่าจะได้กระดาษแผ่นนี้มา มันคงไม่มีค่าอะไรเลยถ้าคุณ

ไม่เซ็นมัน และผมก็ไม่คิดว่าคุณอยากจะรู้ตัวว่าการนำเฮโรอีนเข้ามาใน
ซาหรัซนั้นมิใช่หนักขนาดไหน”

เรไรจ้องมองเขาอย่างไม่แน่ใจ หล่อนก็มั่งมอมองเอกสารที่เต็มไปด้วย
ภาษาตุรกีอีกครั้ง

“เซ็นเถอะครับ จะได้จบๆ เรื่องไป รถของโรงแรมจอดรอคุณอยู่
ข้างนอกแล้ว คุณจะได้ไปพักผ่อนแล้วเริ่มงานของบริษัทเร็วๆ” นายพยายาม
โน้มน้าว

หญิงสาวมองเอกสารอย่างขังใจ หล่อนไม่ใช่คนโง่ แต่จะมีอะไรที่มัน
เลวร้ายไปกว่าเป็นผู้ต้องหาคดียาเสพติดในซาหรัซอีกเล่า หล่อนยังมีลูก
ที่รอคอยการกลับไปอยู่ที่ประเทศไทย แคมซาหรัซฮอชอยล์ก็ยังเป็นบริษัทน้ำมัน
ยักษ์ใหญ่ในภูมิภาค ทนายของพวกเขา ก็จะเชื่อถือได้มากกว่า แล้วทำไม
ต้องเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่ดินแดนอันไกลโพ้นเช่นนี้ด้วยข้อหาที่หล่อนไม่ได้
ทำเล่า

เรไรถอนหายใจก่อนจะหยิบปากกาเซ็นมัน

“เรียบร้อยครับ” ทนายแทบจะกระชากเอกสารแผ่นนั้นไปจากหล่อน
ทันทีที่ได้ลายเซ็น เขารีบม้วนเก็บในกระเป๋าตัวเองอย่างรีบร้อน

“รถรออยู่ข้างนอกแล้วครับ เชิญครับ”

ทนายยิ้มแล้วผายมือไปยังประตูที่มีเจ้าหน้าที่หน้าบึ้งยืนขวางอยู่
ให้ตายสิ หล่อนไม่ชอบรอยยิ้มนั้นเลย ทั้งของทนายและเจ้าหน้าที่คนนั้น

ทุกอย่างผ่านไปด้วยความเรียบร้อย เรไรมาถึงโรงแรมอย่างปลอดภัย
ทนายคนนั้นย้ำว่าพรุ่งนี้จะต้องเดินทางไปยังแท่นขุดเจาะที่ห่างออกไป
นอกเมือง และคงติดอยู่ที่นี่หลายวัน หญิงสาวจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา
เพื่อโทร. แจ้งมารดาว่าจะหายไปสักหลายวัน

“คงประมาณสักสัปดาห์ละมังคะ ที่โน่นไม่มีโทรศัพท์ เรย์คงโทร. หา
แม่ไม่ได้หลายวัน”

“จ๊ะ ดูแลตัวเองดีๆ นะ” เสียงปลายสายตอบกลับมาด้วยความห่วงใย

“ขอคุยกับอัยย์ได้ไหมคะ”

“ได้สิจ๊ะ” ผู้เป็นแม่ตอบ ก่อนจะหันไปอุ้มเด็กน้อยมา

“ว่าไงจะหนูอัยย์”

“แม่...แม่...” เสียงเด็กน้อยร้องเรียกเพราะจำมารดาได้

น้ำตาแห่งความรักและคิดถึงพรังพรูออกมา เไรไรได้แต่ปาดน้ำตาแล้ว
พุดโน่นพุดนี่ไปเรื่อยเรื่อยเหมือนตอนอยู่ประเทศไทย

“...หนูอัยย์อยากดื่อกับยายนะคะ แม่ทำงานเสร็จแล้วจะรีบกลับไปหา”
เรไรตอบท้ายด้วยคิดว่าค่าโทรศัพท์คงจะกินเงินเดือนที่หามาได้เสียหมด
ถ้าโทร. นานกว่านี้

“ค๊าบ” อัยเรศตอบ

ด้วยความเป็นเด็ก อยู่ๆ อัยเรศก็ทิ้งโทรศัพท์และหันกลับไปเล่น
ของเล่นอย่างเดิม ผู้เป็นยายจึงรีบดึงโทรศัพท์ไว้ก่อนจะตกถึงพื้น

“ไปเล่นของเล่นเสียละ” คุณยายเล่าให้บุตรีฟัง

“ช่างแกละคะแม่ เรย์ก็กำลังจะวางอยู่พอดีเลย” หญิงสาวบอกยิ้มๆ
น้ำตายังเปื้อนแก้มใสเป็นคราบ “แม่อย่าลืมหาแม่ไปหาหมอมตามทีนัดนะคะ
หนูจดไว้หมดแล้วว่าต้องทำอะไรมั้ง”

“จ้้า แม่รู้แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกจ๊ะ”

“หนูรักแม่นะคะ”

“จ๊ะ...แม่ก็รักหนู” หญิงชรายิ้ม “รีบกลับมานะ”

“ค่ะ หนูจะรีบกลับไปให้เร็วที่สุดค่ะ”

เรไรวางโทรศัพท์ลง หล่อนยิ้มออกมาทั้งน้ำตา เท่านั้นเองที่เป็นความสุข
ของแม่ผู้ซึ่งต้องห่างจากลูกสุดที่รักมาหลายร้อยหลายพันไมล์

หล่อนหยิบสมุดบันทึกเล่มโปรดมาจดความรู้สึกนั้นลงไป

‘แม่จะเก็บเงินให้ได้มากที่สุด เมื่อถึงวันนั้น แม่จะไม่มีวันจากลูก

ไปไหนไกลเหมือนครั้งนี้อีก แม่ขอสัญญา'

เสียงเคาะประตูดังขึ้นดึงเรไรรวมมาจากสมุดโน้ต หญิงสาวใช้นิ้วชี้
คั่นหน้าที่กำลังเขียนอยู่แล้วเดินไปยังประตู หลอนมองผ่านตาแมวก็นพบว่า
คนที่เคาะประตูไม่ใช่ใครที่ไหน เขาคือทนายความคนที่ช่วยหลอนออกมา
จากสนามบินนั่นเอง

เราจึงเปิดประตูออกไปด้วยความวางใจ “ลืมอะไรหรือคะ”

ทนายยังไม่ทันตอบ เขาก็ถูกระชากคอเสื้อเหวี่ยงไปด้านหลัง
ชายผิวดำสนิทสองคนในชุดคลุมยาวก้าวมาแทนที่เขา คนหนึ่งใช้ผ้าเช็ดหน้า
โปะจมูกหลอน

เราเริ่กตาโตด้วยความตกตะลึง แต่กลิ้งอะไรบางอย่างในผ้าเช็ดหน้า
ผืนนั้นทำให้หลอนเริ่มอ่อนแรง แล้วทุกอย่างก็มีดับลงไปเป็นที่สุด

๑

กลิ่นหอมของอะไรบางอย่างลอยมาเตะจมูก เราไม่รู้สึกรึกลิ่นหัว หล่อนพยายามลืมหูลืมตาขึ้น แต่กระบอกตากลับปวดร้าวเมื่อกระทบแสงที่ดูเหมือนจะไม่ได้พบเห็นมานาน ศีรษะปวดแปลบราวกับถูกเข็มนับร้อยนับพันทิ่มแทงหญิงสาวจึงหลับตาลงอีกครั้งหมายให้ความเจ็บปวดนั้นทุเลาลงสักนิด

หลังจากสุดลมกลิ่นหอมนั้นอยู่สักครู่ เราเรารู้สึกว่าอาการปวดต่างๆ เริ่มเบาบางลง หล่อนค่อยๆ เผลอเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวมองเพดานห้องอย่างแปลกใจ มันเป็นเพดานที่เต็มไปด้วยลวดลายสลักเสลาอย่างงดงามประดับประดาด้วยโมเสกหลากสีเรียงร้อยเป็นรูปภาพวิจิตรอันงดงาม

“ที่นี่ไม่ใช่โรงแรมนี่”

เราไรค่อยๆ ยันกายลุกขึ้นนั่งช้าๆ สายตากวาดมองไปรอบๆ ที่นี่เป็นห้องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ไม่ใหญ่นัก แต่ด้วยความที่มีเครื่องเรือนน้อยชิ้นกลับทำให้มันดูกว้างกว่าที่ควรจะเป็น ในห้องนี้มีเพียงเตียงที่หล่อนนั่งอยู่ เก้าอี้หวายวางตั้งอยู่ปลายเตียง มีชุดม้าหินที่กลางห้อง ฉากกั้นฉลุลวดลายสวยงามที่มุมห้องด้านหนึ่งติดกับสระเล็กๆ ที่มีน้ำไหลจากปากสิงโตแกะสลัก

ตลอดเวลา

“ฉันอยู่ที่ไหนนี่”

หญิงสาวรีบลุกจากเตียงจนเกิดอาการมึนเล็กน้อย หลอนต้องทรุดนั่งอีกครั้งก่อนจะรวบรวมกำลังลุกขึ้นมาอีก เธอรู้สึกที่พื้นห้องที่เท้าหลอนสัมผัสอยู่นั้นนุ่มสบาย “พรมเปอร์เซีย” หลอนพิมพ์คำ มันเหมือนพรมในห้อง หลอนเมื่อสมัยเด็กซึ่งบิดาเคยบอกว่าเป็นพรมเปอร์เซียราคาแพงมาก

เธโวยๆ เดินไปยังผนังห้อง หลอนลูบไล้มันและพบว่ามันเป็นพรมแขวนผนังที่สวยงามมาก มันประดับด้วยอัญมณีและไข่มุกเป็นลวดลายงดงามชวนไว้ทั้งสองด้านของห้อง อีกด้านหนึ่งเป็นผนังกระจกขนาดใหญ่ มองไปเห็นความมืดด้านนอกเป็นเงาสลัวๆ ส่วนด้านที่เหลือเป็นกระจกเงาบานใหญ่เช่นกัน หากแต่มันสะท้อนให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนี้จนหมดสิ้นรวมถึงตัวหลอนเองด้วย

แต่ในบรรดาผนังทั้งสี่ด้านนั้น เธอไม่พบหน้าต่างแม้แต่บานเดียว จะมีก็เพียงประตูไม้ที่บออยู่ที่ผนังด้านหนึ่งเท่านั้น

“นี่มันอะไรกัน”

เธอเดินตรงไปยังประตูบานนั้นทันที หญิงสาวเอื้อมมือไปบิดลูกบิด แต่ก็พบว่ามันไม่สามารถเปิดได้เลย

“มีใครอยู่ข้างนอกหรือเปล่า” เธอร้องตะโกนไปพร้อมกับเขย่าประตูอย่างแรง

แต่ก็ไม่มีเสียงตอบรับกลับมา มีเพียงเสียงกระซิบกระซาบ และเสียงฝีเท้าเดินห่างออกไปเท่านั้น

“นี่ใครที่อยู่ข้างนอกนั้นนะ เปิดประตูให้หน่อย” หลอนตะโกนพร้อมทุบประตู

ผลก็เหมือนเดิม ไม่มีใครตอบกลับมา แต่เธอรู้สึกได้ว่าต้องมีคนอยู่อีกฝั่งแน่ๆ

“นี่มันอะไรกัน ทำไมขังฉันไว้ที่นี่”

เรไรตะโกนจนเหนื่อย แต่ก็ไม่มีใครตอบกลับมาเช่นเคย สมองเริ่มสั่งการให้ทบทวนความจำ และหล่อนก็นึกขึ้นมาได้ว่า ก่อนที่จะมาตีพื้นที่หล่อนถูกชายผิวดำร่างใหญ่สองคนทำให้สลบ

เรไรจมอยู่กับความสับสนได้ไม่นาน เสียงใครสักคนกำลังไขกุญแจก็ดังขึ้น เรไรหูฟังด้วยความตกใจก่อนจะถอยห่างออกจากประตูอย่างระแວดระวัง เพราะเขาคอนั้นจะต้องเป็นคนที่จับหล่อนมาขังอยู่ที่นี้แน่ๆ

ทันทีที่ประตูเปิดออก เรไรก็ยิ้มอย่างโล่งใจ เพราะใครคนนั้นไม่ใช่ผู้ชายที่เขี้ยมโหด หากแต่เป็นหญิงสาวอาหรับหน้าตาน่ารัก แต่งตัวเหมือนจีนี่สาวในหนังอาหรับของฮอลลีวูด เท่าที่คะเนหล่อนคงจะอายุไม่เกินสิบหกปี

“สวัสดีเจ้าค่ะ” หล่อนเอ่ยทักด้วยรอยยิ้มหวานละไม

“สะ...สวัสดีจ๊ะ” เรไรทักตอบอย่างงุนงง

“คุณตื่นนานแล้วหรือคะ” ภาษาอังกฤษของหล่อนกระต่อนกระแท่นแต่เสียงหวานก็ทำให้มันโผล่เราระขึ้นมากทีเดียว

“ฉันอยู่ที่ไหน” สาวไทยไม่สนใจจะตอบคำถาม

“พระตำหนักกุลเบย์ซเจ้าค่ะ”

“พระตำหนัก” เรไรทวนคำอย่างตกตะลึง นี่หล่อนมาอยู่ในวังหรือนี้แล้วมันเป็นวังของใคร หวังว่าคงจะไม่ใช่วังของเขานะ

“เจ้าค่ะ พระตำหนักกุลเบย์ซเป็นฮาเร็มของสุลต่านแห่งซาห์รัชเจ้าค่ะ”

“ฮาเร็ม” หญิงสาวชาวไทยเล็กก็ว้อย่างแปลกใจ

“เจ้าค่ะ”

“ฉันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

“เอ...” เด็กสาวใช้นิ้วแตะคางอย่างครุ่นคิด “เท่าที่ได้ยินจากพวกคุณูกที่พาคุณมา พวกเขายกว่าคุณถวายเป็นนางฮาเร็มกับองค์สุลต่าน ก็คงเพราะเหตุผลนี้ละมังคะ ที่คุณมาอยู่ที่นี้”

“ไม่” เรไรสวนออกไป “ฉันไม่เคยถวายเป็นอะไรทั้งนั้น ฉันจะไปจาก

ที่นี้”

ทันทีที่พุดจบ หล่อนก็วิ่งพรวดไปหมายจะไปให้ถึงประตู แต่กลับถูกเด็กสาวคนนั้นยื้อยุดเอาไว้ เธอไร้ออกแรงสะบัดมากที่เดี๋ยวกว่าจะหลุดมาถึงประตูได้ แต่ยังไม่ทันจะก้าวข้ามธรณีประตูออกไป หล่อนก็วิ่งชนอะไรสักอย่างที่ใหญ่และแข็งราวกับกำแพงยักษ์จนหงายหลังกันจ้าเอ้า

“คุณไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหน” เสียงแหลมสูงคล้ายผู้หญิงดังขึ้น

แต่รูปร่างหน้าตาของเขาแตกต่างกับเสียงที่เปล่งออกมาอย่างสิ้นเชิง เขาเป็นชายผิวดำร่างใหญ่ และไม่ได้มีคนเดียว ยังมีชายรูปร่างใกล้เคียงกันยืนอยู่อีกด้วย พวกเขาเฝ้ากอดคอกวางประตูไว้จนแทบจะไม่เหลือช่องว่างให้แมลงวันสักตัวเล็ดลอดผ่านไปได้

ความทรงจำอันรางเลือนบอกหล่อนว่า ชายร่างใหญ่สองคนนี่แหละที่ปรากฏตัวขึ้นหน้าห้องพักในโรงแรม และเขาทั้งสองนี่แหละที่จับหล่อนมาขังเอาไว้ในนี้

“พวกแกจับฉันมาทำไม” เธอแหง

“คุณถวายตัวให้องค์สุลต่านแล้ว คุณเป็นสมบัติขององค์สุลต่าน” เขาตอบเสียงเรียบเฉย

“ไม่จริง ฉันไม่เคยถวายตัวอะไรทั้งนั้น ปล่อยฉันออกไปเดี๋ยวนี้” เด็กสาวในชุดจินนี่วิ่งมายื้อยุดเธอไว้แล้ววิ่งลอบตามที่ได้บรมมาอย่างดี “ฉันว่าคุณใจเย็นๆ ก่อนดีกว่าเจ้าคะ”

“พวกเขาเป็นใคร ทำไมมากล่าวหาฉันอย่างนี้”

“ซุมบุล กับ อกา เจ้าคะ พวกเขาเป็นยูนุก” เด็กสาวตอบ

“ยูนุกหรือ” เธอเลิกคิ้วด้วยความสงสัย

เด็กสาวไม่ตอบหล่อนทันที หล่อนหันไปยังยูนุกร่างใหญ่ทั้งสอง “ท่านทั้งสองออกไปก่อนเถิดเจ้าคะ ทางนี้ให้เป็นหน้าที่ของฉันเอง”

ชายร่างใหญ่ทั้งสองจึงพยักหน้าแล้วพากันออกไปจากห้อง ทิ้งให้

หญิงสาวทั้งสองอยู่ในห้องตามลำพังอีกครั้งหนึ่ง

เด็กสาวหันกลับมาหาเราไรด้วยรอยยิ้ม เราจึงได้แต่สงสัยว่าเด็กสาวคนนี้จะไม่เคยหุบยิ้มแม่แต่สักวินาทีเลยกระมัง

“ยูงุกเป็นพวกผู้ดูแลและรักษาความปลอดภัยในฮาเร็มเจ้าค่ะ พวกเขามีประมาณสองสามร้อยคน ล้วนแล้วแต่ถูกคัดสรรและฝึกฝนมาอย่างดี” เด็กสาวอธิบาย

“ฉันไม่เคยได้ยินว่าในฮาเร็มจะมีผู้ชาย” เราถามด้วยความสงสัย หล่อนเคยได้ยินมาว่า ฮาเร็มนั้นเป็นสถานที่ต้องห้ามของผู้ชาย ยกเว้นเจ้าของสถานที่เอง

เด็กสาวปิดปากหัวเราะ “พวกเขาก็ไม่เชิงเป็นชายเต็มตัวหรอกเจ้าค่ะ”

“เธอหมายถึง...”

“เจ้าค่ะ พวกเขาโดนตอนหมดแล้ว” เด็กสาวทำนิ้วสองนิ้วคล้ายกรรไกรเพื่อสื่อความหมาย

เราทำหน้าที่เหยเก นึกไปถึงสามผู้ล่วงลับ เขาคงอยากจะทำเหมือนพวกยูงุกพวกนี้เหมือนกัน

“ทั้งชุมมุลและอกาได้รับพระบรมราชโองการจากสุลต่านให้มาดูแลคุณเป็นพิเศษ”

“สุลต่าน” เราทวนคำอย่างสับสน องค์สุลต่านแห่งชาติรัชณะเธอจะเป็นใครไปได้เล่า นอกเสียจาก “อัยย์”

“ฉันชื่อเบฮิส เป็นนางทาสของคุณเจ้าค่ะ” เด็กสาวเอ่ยต่อ

“นางทาส”

“เจ้าค่ะ นางฮาเร็มจะมีนางทาสคอยรับใช้ใกล้ชิด และนางทาสของคุณก็คือฉันเจ้าค่ะ”

“นี่ฉันกลายเป็นโสเภณีไปแล้วหรือไงกัน”

“อัยย์” เบฮิสอุทานด้วยความตกใจ “ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะเจ้าค่ะ นางฮาเร็มไม่ใช่โสเภณีเสียหน่อย”

“มันก็โอ้เหมือนๆ กันนั่นแหละ ชายตัวเพื่อแลกกับเงินทองและความสุขสบาย” เรโรสวนขึ้นอย่างอารมณ์เสีย “พาคันออกไปเดี๋ยวนี้ ฉันสาบานว่าไม่รู้เรื่องการถวายเป็นอะไรนั่นจริงๆ”

“เห็นท่าจะไม่ได้หรอกเจ้าคะ เรื่องนี้คุณต้องกราบทูลกับองค์สุลต่านเอง”

“แล้วเขาอยู่ไหน”

เบฮิสสะตั้งโหยงกับสรรพนามอันขาดความเคารพของหล่อน

“คุณจะได้เข้าเฝ้าพระองค์แน่นอนเจ้าคะ หลังจากที่...” เบฮิสสะมองเรโรจากหัวจดเท้า “หลังจากที่อาบน้ำและสลัดชุดอันน้ำอืดอันนั้นออกไปเสียก่อน”

เรโรก็มลมองตัวเอง ชุดน้ำอืดอืดอะไรกัน เสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีนเนี่ยนะเป็นชุดที่น้ำอืดอืด

“จะให้ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ไหนล่ะ” หล่อนถามด้วยความหวังว่าคงจะได้ออกจากห้องนี้แล้วค่อยหาทางหนีอีกครั้งหนึ่ง

“อาบที่นี่ และเปลี่ยนที่นั่นแหละเจ้าคะ” เด็กสาวผายมือไปยังสระน้ำที่มุมห้อง

ตอนแรกเรโรนึกว่านั่นเป็นของสำหรับประดับห้องให้ดูหรูหรา แต่ตอนนี้หล่อนรู้แล้วว่าสระน้ำนั้นมีไว้ทำอะไร

“นี่มันอะไรกัน แม้แต่อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก็ต้องทำในห้องนี้หรือไง นี่มันकुซัดๆ” เรโรแหง นึกไปถึงว่าหลังจากกันที่อยู่ไม่ห่างจากสระก็คงเป็นที่สำหรับปลดทุกข์ทั้งหนักและเบา

“แล้วแต่คุณจะเรียกเจ้าคะ” เบฮิสสะเอ่ยอย่างอ่อนใจ

สีหน้าสลดของเบฮิสทำให้เรโรอ่อนลง นี่เป็นครั้งแรกที่รอยยิ้มถูกพรากไปจากใบหน้างามของเธอ เด็กสาวคงเพียงทำตามหน้าที่สาวใช้เท่านั้น หล่อนจะไประบายอารมณ์กับเด็กก็คงไม่ถูกเรื่อง ถ้าจะเอาเรื่องกันจริงๆ ต้องเป็นคนที่ยับหล่อนมาเท่านั้น

“เอาละ ฉันจะอาบน้ำแต่งตัวใหม่ โอเคไหม”

รอยยิ้มของเบฮิสกลับมาอีกครั้ง หล่อนแทบจะกระโจนเข้าไปใส่เรไร หญิงสาวจึงถอยฉากออกห่างอย่างไม่เป็นกระบวน “นี่จะทำอะไรนะ”

“ก็อาบน้ำให้คุณนะสิเจ้าคะ” เด็กสาวตอบชื่อๆ

“ไม่เป็นไร ฉันทำเองได้”

รอยยิ้มถูกพรากไปจากดวงหน้างามอีกครั้ง “แต่หน้าที่ของฉันในวังมีเพียงอย่างเดียว ก็คือรับใช้คุณ ถ้าคุณทำเองเสียทุกอย่าง ฉันก็คงหมดค่า และคงถูกขับออกจากวังแน่ๆ เจ้าคะ”

เรไรเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ “รุนแรงถึงขนาดนั้นเลยหรือ”

“นางทาสถ้าไม่ได้ทำงานก็ไร้ค่าเจ้าคะ”

หญิงสาวถอนหายใจ ใบหน้าเศร้าซึ้งไม่เหมาะกับเด็กผู้หญิงคนนี้เลยสักนิด หล่อนต้องยอมแพ้ให้แก่ความอ่อนน้อมของเบฮิสอีกครั้ง “โอเคๆ จะทำอะไรก็ตามใจเถอะ”

เบฮิสยิ้มแฉ่ง หล่อนรีบตรงเข้าไปปลดกระดุมเสื้อของเราทันที หญิงสาวบ่นปากอย่างไม่สออารมณ์ เหตุผลไม่ใช่เพราะเบฮิสห rokok แต่เป็นเพราะสูลต่านจอมโหดต่างหาก

เสื้อชี้ตของเราไหลตุ้ดร่วงลงไปกองกับพื้น เรือนร่างยามไร้อาภรณ์ของหล่อนทำเอาเบฮิสถึงกับตะลึงพรึงเพริด ผิวของนางฮาเริ่มคนใหม่ขาวผ่องดุจหิมะเมื่อเทียบกับผิวคล้ำของหล่อน ทรวงอกใหญ่ภายในเสื้อชั้นในต้องทำให้สูลต่านลุ่มหลงจนลืมสตรีคนอื่นไปแน่ๆ

และเมื่อกางเกงยีนของเราไปตามลงไปกองกับพื้น พร้อมกับชุดชั้นในทั้งหมด เบฮิสก็ถึงกับอูทานออกมาด้วยความตกใจ

“อะไร” เรไรร้องถามด้วยความตกใจไม่แพ้กัน

“แผลเป็นนั่น” หล่อนชี้ไปยังรอยยาวประมาถลิบเซนต์ิเมตรที่ท้องน้อยอันเนียนเรียบของเรา

“อ้อ...” หญิงสาวร้องอย่างโล่งใจ “เป็นแผลจากการผ่าตัดคลอดลูกนะ”

“คลอตลู่” เมฮิสร้องออกมา ดูจะเป็นคำตอบที่ทำให้หล่อนตกใจได้มากกว่าสิ่งที่เห็น “นี่คุณมีลูกแล้วหรือเจ้าคะ”

“ไซ่ลี สองขวบแล้วละ” เธอตอบยิ้มๆ เมื่อเอ่ยถึงบุตรชาย

“นี่คุณอายุเท่าไรแล้วเจ้าคะ”

“เพิ่งจะผ่านยี่สิบห้ามาหยกๆ”

“ตายจริง” เมฮิสตบอด้วยความตกใจยิ่งขึ้นไปอีก

“อะไร ทำไมต้องตกใจขนาดนั้น”

“ฉันไม่คิดว่าคุณจะอายุเกินยี่สิบ” เมฮิสตอบตามความรู้สึก ไปหน้าเรไรราวกับเด็กอายุสิบเจ็ดสิบแปด “และไม่คิดว่าคุณจะมีลูกแล้ว”

“ก็อย่างที่บอก ฉันอายุยี่สิบห้า และมีลูกแล้ว” หญิงสาวยกไหล่ลดรู้สึกปลาบปลื้มไม่ได้กับคำชมอันไม่ได้ตั้งใจของเด็กสาว

“นี่สูต่านรู้เรื่องนี้หรือเปล่าเจ้าคะ”

“ฉันไม่รู้หรือว่าเขารู้หรือเปล่า” เธอตอบด้วยน้ำเสียงซึ่งเคียดเมื่อนึกถึงสูต่านอัยซาฟ นี่เขากำลังทำอะไรอยู่กันแน่ ทำไมต้องจับหล่อนมาขังด้วยการโกหกคำโตเกี่ยวกับเรื่องการถวายตัวนั้นด้วย

“เอ่อ...ฉันว่าคุณน่าจะใช้ราชาศัพท์เมื่อเอ่ยถึงพระองค์สักหน่อยนะเจ้าคะ”

“ไม่” หล่อนตอบอย่างไม่เอี๊ยะ “หวังว่ามันจะไม่ทำให้เธอต้องถูกไล่ออกจากคุกแห่งนี้ละ”

“เอ่อ...ค่ะ...คงไม่มั้งเจ้าคะ” เด็กสาวตอบอย่างจนใจ “เอ่อ...เชิญคุณไปที่สระดีกว่าเจ้าคะ”

หล่อนพยักหน้า รู้สึกขัดเขินอยู่เหมือนกันที่ต้องมายืนเปลือยเช่นนี้ แม้เป็นห้องหับที่มีเพียงหล่อนและนางทาสเท่านั้น แต่มันก็โล่งเสียจนคิดว่ามีใครสักคนกำลังแอบมองอยู่ไม่ห่าง

เรไรคิดถูกแล้ว หลังผนังกระจกเงาบานใหญ่^๔ นั้น มีบุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง
แฝงกายในเงามืดจ้องมองหล่อนอยู่ด้วยสายตาระคนความรู้สึกหลากหลาย

สุดต่านอัชชาฟประทับอยู่บนพระที่นั่งโอริน^๕ บนแท่นที่ยกสูงกว่า
พื้นโดยรอบมาเนิ่นนานแล้ว พระองค์ทอดพระเนตรหล่อนผ่านกระจกซึ่งมอง
เห็นได้เพียงด้านเดียวในขณะที่หล่อนกำลังหลับ แม้ในยามที่หล่อนตื่นขึ้นมา
ทุกอิริยาบถก็อยู่ในสายพระเนตรของพระองค์มาโดยตลอด จนกระทั่งเบฮิส
ปลดเปลื้องเสื้อผ้าหล่อนออกจนหมด

“ไอ้...อัลลอฮ์” ทรงอุทานด้วยความพิศวง เรือนร่างหล่อนนั้นไม่ได้
เปลี่ยนไปจากเดิมเลยสักนิด แม้ว่าเวลาผ่านมาสามปีแล้วก็ตาม มันยังคง
เป็นเรือนร่างที่สร้างความรัญจวนใจให้พระองค์อย่างไม่เสื่อมคลาย

ดูทรวงอกเต่งตึงและสะโพกกลมกลิ้งนั้นสิ เอวหล่อนคอดก็้วราวกับ
มีได้פקพากระเพาะอาหารเอาไว้ในร่างกาย นั้นมันหาพิกาทรายเดินได้ชัดๆ

พระองค์ทอดพระเนตรเรไรทรวดนึ่งที่ขอบสระ นางทาสค้อยๆ ใช้
ขันทองตักน้ำราดรด ประกายน้ำที่พรั่งพรูลงบนเรือนร่างงดงามนั้นทำให้
เกิดแสงพราวพรายราวภาพเทพธิดาแห่งสายน้ำก็ไม่ปาน

เบฮิสเริ่มขัดถูเรือนร่างนั้นอย่างบรรจง สุดต่านหนุ่มรู้สึกอิจฉา
นางทาสผู้ต่ำต้อยขึ้นมาทันทีที่หล่อนได้สัมผัสผิวของเทพธิดาก่อนพระองค์
การขัดถูอย่างมีศิลปะที่ถูกถ่ายทอดมาแต่โบราณปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ
อย่างรุนแรง ทำให้พระองค์อยากจะทำลายร่างเป็นนางทาสแทนเสียให้รู้แล้ว
รู้รอด

สุดต่านอัชชาฟแทบจะครางออกมาเมื่อคิดว่ามีน้อยๆ ของนางทาส
ที่กำลังถูนวดทรวงอกอ้อมนั้นเป็นพระหัตถ์ของพระองค์

เมื่อเรไรถูกเบฮิสดันเบาๆ ให้นอนหงายราบไปกับขอบสระ พระหัตถ์
ในจินตนาการของพระองค์ก็ลื่นไถ่ไปทั่วเรือนร่างทุกส่วนสัดไม่เว้นแม้กระทั่ง

^๔ พระที่นั่งโอริน คือพระราชอาสน์อย่างฝรั่ง มีพนักสูง

กลุ่มโหมระหว่างช่วงขาเรียวยาว ความทรงจำเก่าๆ เริ่มเจิดจ้าขึ้น ยามที่ทรงวางพระหัตถ์ลงบนพื้นที่พื้นน้อยนั้น หล่อนครวญคราง และเมื่อประทับพระโอษฐ์ลงไป หล่อนก็บิดกายเร่ารากับจะขาดใจ

“ช่างไร้เดียงสา” ทรงครางออกมา

แต่แล้วภาพจุมพิตอันดูดีเยี่ยมของเธอไรกับदनัยก็แทรกขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุ มันทำลายความรู้สึกว่าหล่อนเป็นสาวบริสุทธิ์ไปเสียสิ้น “นางแพศยา”

ทรงลุกขึ้นยืนอย่างหมดความอดทน ร่างกายรำร้างราวเปลวเพลิง โหมกระหน่ำ หล่อนไม่ใช่สาวบริสุทธิ์สักนิด ทำไมจะต้องทรนอีกเล่า

คิดได้ดังนั้นก็ทรงพระราชดำเนินออกจากห้องประทับอันมีดมิดเสียงฝีเท้าแห่งเพลิงระคังสะท่อนก้องไปทั่วห้องอันกว้างใหญ่ บ่งบอกอารมณ์ของสุลต่านแห่งราชอาณาจักรซาห์ซัซได้เป็นอย่างดี